Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

1

JOI, 2 IANUARIE
1969, ANUL II (67)

Popas pe înălțimile albe

370.036 P

ECRAN

S-au deschis taberele de iarnă, zînele și voinicii au părăsit basmele pentru a locui cîteva zile în «Orășelele copiilor», carnavalurile pionierești sînt în toi, înfloresc sorcovele, miroase pretutindeni a brad și a cozonac.

Ecranul nostru de azi este gazdă a foto-reporterilor inspirați de veselia vacanței.

Spectacol pe gheață.

Sorcova. vesela. să trăiți, să-mbătrîniți... și cutezători să fiți!

◆

◀ *Ca să poată surprinde aceste zîmbete de încîntare, fotoreporterul s-a plasat — ați ghicit, nu? — lîngă Moș Gerilă!*

◆

Repetiție pentru zborurile cosmice ▶

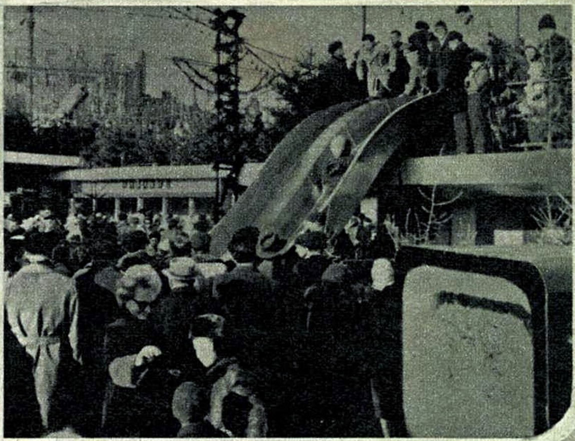

VACANȚĂ!

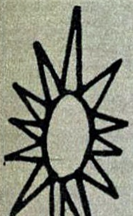

DANSUL CUNOAȘTERII

Pun mîna pe pană, cutezătorule, vreau să scriu, dar gîndul e mic, și vorba devine neîncăpătoare în fața faptei. Omul, semenul meu, contemporanul meu, cel care, doar cu ceva mai mult de o jumătate de secol în urmă, încerca să facă primul salt de lăstun în văzduhul ce-l chema neiertător să-i dezlege tainele, și-a părăsit pentru prima dată casa și ograda lui pămîntească și se rotește acum, într-un dans de-a dreptul fantastic în jurul Lunii. E dansul cunoașterii, cutezătorule. L-au jucat rînd pe rînd ființele cele mai generoase, cele mai pasionate, cele mai visătoare, cele mai îndrăznețe ale acestui pămînt. L-a jucat Vlaicu. L-au jucat Gagarin și Titov, îl joacă acum acești trei bărbați extraordinari, Frank Borman, James Lovell și William Anders, care din apropierea Lunii îndreaptă teleobiectivele lor spre planeta-mumă, ca spre o imensă frunte îngîndurată, prin spațiile fără de sfîrșit ale Universului, ajutîndu-ne să ne pricepem mai bine pe noi înșine. Îl vor juca alții, și alții, rînd pe rînd, atîta timp cît deasupra frunților omenești vor luci soare și stele. Prinde-te în hora lui, cutezătorule! E cel mai nobil, cel mai fascinant dans.

marți, 24 decembrie 1968

Petre Ghelmez

RADAR

Cutezătorii

Nu de mult, locuitorii orașului Tbilisi au fost martorii unui spectacol neobișnuit: o sută de perechi de frați și surori care semănau uimitor între ei urcau scara Palatului pionierilor și școlarilor, unde se ținea cea de-a treia întîlnire a gemenilor. Alaiul era deschis de surorile Manana și Lamara Kakanridze, în vîrstă de 7 luni și se încheia cu învățătoarele Tamar și Mariam Hundadze. Acestea din urmă, gemene, seamănă atît de mult între ele încît nu sînt nici acum sigure care e... Mariam și care e Tamar. Și asta din cauză că semnul care le distingea, o panglică legată la mîna uneia din ele, s-a pierdut încă din pruncie.

NELL NEWMAN

Numele acestei fetițe blonde și foarte drăguță este Nell Newman. Pe tatăl ei, Paul Newman, îl cunoașteți foarte bine, este un mare actor, pe care l-ați văzut de curînd în filmul «Hombre». Se pare că fetița a moștenit talentul părintelui. Ea filmează acum pentru prima dată și critica spune despre ea că este de pe acum o excelentă comediană!

✻ DIN ✻CONSTELAȚIA Cutezătorii

Zece tineri: Ziguli George, Năstase Viorel, Rusu Constantin, Potricu Cristian, Lazăr Dan, Tanca Tudorel, Vulpoiu Pavel, Ștefănescu Stelian, Ionescu Florin, Ionescu Gheorghe, elevi la Școlile generale nr. 1, 3, 5 și 8 din Pitești — antrenați de profesorul antrenor Deculescu Nicolae.

Zece tineri entuziaști — echipa de baschet a pionierilor din municipiul Pitești, campioană republicană pe anul 1968.

PE CITITORII NOȘTRI, ALE CĂROR CHIPURI LE VEDEȚI REUNITE ÎN ALĂTURATA SECȚIUNE DE CONSTELAȚIE, I-AM ALES DINTRE FOARTE MULȚI. HARNICI ȘI PERSEVERENȚI LA ÎNVĂȚĂTURĂ, EI SE DISTING TOTODATĂ PRIN TALENT ȘI PASIUNE, SÎNT PRIETENI ȘI COLEGI BUNI, ÎNTR-UN CUVÎNT, FAC CINSTE MARII FAMILII A «CUTEZĂTORILOR».

▲ Trei pionieri: Vale Maria, Cimișliu Florin și Holhoș Elena, toți elevi fruntași ai clasei a VI-a C de la Școala generală din orașul Jibou. Dar Maria, Florin și Elena mai sînt și... trei viitori autori ai monografiei județului lor, Sălaj.

Toată admirația noastră pentru munca lor atentă de documentare și cercetare!

◀ Frații gemeni Sorin și Marius Rădulescu, cititori ai revistei noastre, elevi la Liceul «M. Sadoveanu» din București sînt de pe acum matematicieni prețuiți: premiați la concursuri, colaboratori la Revista de Matematică, autori ai unor interesante probleme. Pasiunea lor în timpul liber: tot matematica. Dezleagă probleme din clasa a X-a și «cutează» chiar spre cele de grad universitar. Mult succes, tineri matematicieni!

Pe podiumul de onoare! Predescu Gheorghe, din clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 8 din Pitești, este campion republican la gimnastică pe anul 1968.

De reținut: campionul este pe locul întîi și la învățătură.

▼

Muzeul de literatură al Liceului nr. 1 din Alexandria are în elevii Goga Virgil și Stoichițoiu Alexandra doi ghizi competenți. Cunosc istoria fiecărui exponat, sînt totdeauna pregătiți să dea explicații competente vizitatorilor. În curînd vor adăuga exponatelor din muzeu și culegerile de folclor adunate de ei, din județ.

În catalog, lîngă numele celor doi ghizi sînt numai note de 9 și 10.

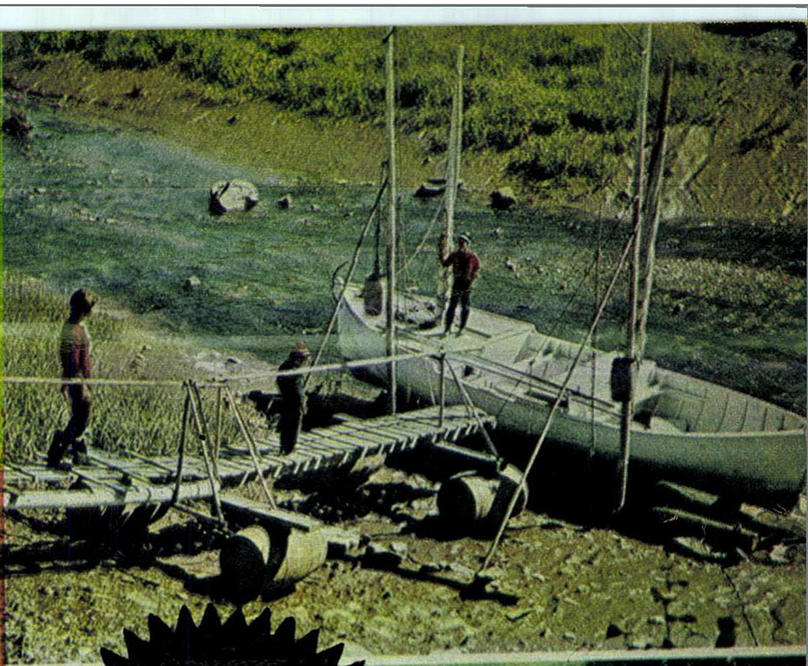

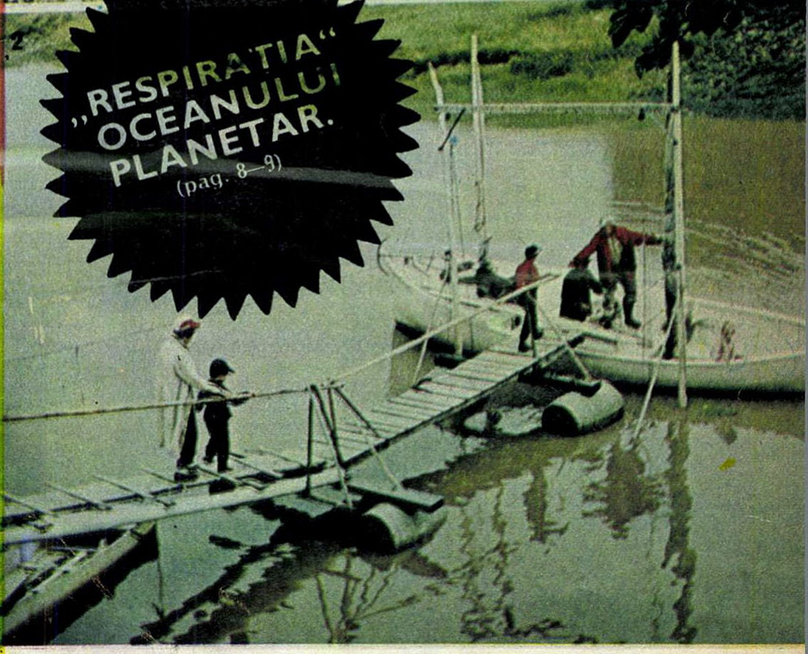

„RESPIRAȚIA" OCEANULUI PLANETAR.
(pag. 8—9)

Atențiune! Atențiune!
„CUTEZĂTORII PRINTRE NOI"
ALERTA ROZETELOR!
O NOUĂ ETAPĂ A CONCURSULUI „ROZETELE Cutezătorii"

Timp de trei luni, începînd de astăzi pînă la 31 martie 1969, toți cititorii noștri care au participat sau doresc să participe la concurs sînt invitați să ne scrie, în primul rînd, despre fapte deosebite, fapte de cutezanță ale celor din preajma lor.

Așteptăm să ne faceți cunoscute, nouă și cititorilor, întîmplări adevărate din viața școlii și din afara ei, care dovedesc curaj, cinste, colegialitate și prietenie adevărată. Însușiri minunate, pe care și le dorește fiecare «cutezător», iar dovada acestor însușiri o vedem ca și voi atît în îndeplinirea exemplară a îndatoririlor școlare și pionierești, cît și în servicii aduse apărării și securității patriei, în salvarea unor vieți omenești, în contribuții la apărarea bunurilor obștești, în prevenirea unor accidente grave de circulație.

Punctele acumulate astfel de către corespondenții noștri vor fi adiționate în cadrul concursului anual, cu premii,«Rozetele Cutezătorii».

Cele mai semnificative fapte relatate, preferabil însoțite de fotografii, vor fi inserate săptămînal în paginile revistei, la rubrica «ALERTA ROZETELOR».

Autorul celei mai interesante lucrări trimisă la prezenta alertă va primi trofeul transmisibil «Pana de aur» și o croazieră cu avionul I.L. 18 — TAROM pe ruta: București-Arad-Timișoara.

ZĂPADĂ + JOC VESELIE

VACANȚA DE IARNĂ

Fotoreportaj de
LIDIA NOVAC
GR. PREPELIȚĂ

NINGE, NINGE! MUNȚII, PĂDURILE, ZĂPADA NE-AȘTEAPTĂ. HAIDEȚI, CE MAI STAȚI? AVEM ATÎTEA DE FĂCUT...

Uite-i, au și ajuns sus, pe panta muntelui. Sînt cîțiva «temerari» care încearcă să guste din bucuria zborului pe schiuri. Dar, cine știe ce surprize le mai oferă cursa pînă jos, în vale!

Hei, săniuțelor. La o parte! Vin schiorii!

Artiștii au intrat în scenă. Pisi-Pis și Cuțu-Cuț își încep marea aventură din Țara Zăpezilor! Așa, îi distrăm și pe colegii noștri dintr-a întîia și-a doua...

Nu știam precis ce va fi, pînă a urmă, cu acest om de zăpadă. Cu atîția constructori pricepuți greu de presupus.

Zăpadă avem destulă! Așa că...

Ah, bine c-a ieșit soarele! Putem cerceta în voie ruinele vechii cetăți, putem admira îndelung detaliile arhitecturale ale mănăstirii.

S-a înserat! Gata, nu mai întîrziem nici o clipă. Luăm traista, buhaiul, clopotul și... Am pornit a colinda, Pe la case a ura...

Ei, și-acum să vă vedem: ne mai recunoașteți? Știți care dintre noi s-a dat cu sania, sau cu schiurile, ori care este renumit constructor în... zăpadă? Trebuie să mărturisiți că e greu. Sîntem la carnaval!

POPAS ÎN MUZEUL „CEASUL DE-A LUNGUL VREMII"

LA TRECEREA CLIPEI ÎN AN

de **CORNELIU SERBAN**

Cînd timpul atinge pragul unei noi vîrste rotunde, dînd secundei împlinirea unui an, într-un loc anume un cor fantastic celebrează acest moment unic, reunind 300 de tic-tacuri solemne.

Unde se petrece acest revelion original?

La Ploiești, într-una din sălile monumentalului Palat al culturii din orașul «aurului negru».

Cei mai mulți dintre vizitatorii acestui lăcaș urcă treptele de marmură ale Palatului pentru a se opri cu stăruitoare curiozitate și admirație în fața pieselor celui dintîi muzeu de ceasuri din țară.

În colecția «Ceasul de-a lungul vremii» se află exemplare deosebite, aparținînd unor ceasornicari renumiți din Germania, Franța, Olanda, Anglia, Austria, Elveția. Întîlnim aici maeștri ai mecanismelor de măsurare a vremii precum germanul Henleim cu al său «Ou de Nürnberg», datînd de pe la 1 500, londonezul Rayner, autorul unei pendule de perete construită acum 320 de ani, francezul George Charles, cu un ceas executat în 1740.

Am amintit cîteva nume, pentru a marca și succesiunea celor 3 veacuri cărora le aparțin exponatele — secolele 16, 17 și 18 — dar artiștii iscusiți ai execuțiilor de migăloasă precizie sînt cu adevărat numeroși. Vom adăuga deci în șirul prezențelor din expoziția ploieșteană pe Ralf Gout, Georg și Edvard Prior, Th. Whit, George Clarke, Jo. Wightmann, Van Laure, B. Balber, Philipp Iacob, Pres Vancher, A. Hess, M. Graz și alții.

Nu lipsesc, firește, mărturiile spiritului de inventivitate propriu românilor. Realizări autohtone demne de interes sînt ceasul de masă care arată ora în principalele orașe ale lumii, o pendulă confecționată cu 117 ani în urmă la Brașov, ca și creațiile care ni s-au păstrat din partea meșterilor sibieni sau bucureșteni.

Unele obiecte se impun prin ciudățenia și nota lor de amuzament: «ceasul invizibil», cu mecanismul îngropat în ramă, ceasul reprezentînd o «uzină cu aburi» în miniatură, ceasul «jocheului negru», care-și alternează privirile în ritmul pendulei, «ceasul motanului», «al morarului», «al frizerului» etc.

Alte ceasuri domină expoziția prin monumentalitatea lor. Este cazul pendulei celebrului ceasornicar Julien Le Roy, pe care acesta a construit-o pentru și mai celebrul «Rege Soare», Ludovic al XIV lea. Pendula este împodobită cu 52 de piese în bronz, probabil semnificînd săptămînile anului.

Sînt exponate care evidențiază îndeosebi aspectul artistic al prezentării, finețea lucrării metalului, a emailului, fildeșului sau bronzului care închid întrînsele vibrațiile neostenite ale veciilor.

În sfîrșit, există în muzeu ceasuri de tulburătoare semnificație pentru cei care descifrează în scurgerea anilor mărturiile istoriei și culturii acestui pămînt.

Iată ceasornicele purtînd însemnele Unirii pe capacele lor de aur și argint, cu capul de bour și vulturul cu două capete, din stemele Moldovei și Țării Românești gravate alături.

Iată ceasornicele avînd încrustate pe carcasele lor lozincile luptei proletare din vremea începuturilor mișcarii muncitorești: «8 ore de lucru, 8 ore pentru a ne instrui și 8 ore de repaus».

Iată ceasul lui Cuza Vodă, care arată zilele săptămînii, anii bisecți, data, luna, fazele lunii, vestește orele și jumătățile de oră și se întoarce la 8 zile...

Iată ceasurile care au fost martore fecundelor clipe ale activității unor personalități de seamă ca M. Kogălniceanu, V. Alecsandri, B.P. Hașdeu, I.L. Caragiale.

Făcînd acest scurt popas în muzeul ploieștean «Ceasul de-a lungul vremii» ne gîndim, mai ales acum, la toți cei care ne-au premers prin ani.

Le retrăim existența, găsim îndemn de a le duce mai departe visele și nădejdile, de a ne desăvîrși pe noi înșine și a ne înfățișa cu cinste viitorimii.

O treaptă pe acest drum a fost anul trecut, 1968. O alta a urcușului continuat e însăși clipa trecerii spre zările lui 1969.

Ghid pasionat de-a lungul acestor rînduri, un om muncitor, vrednic istoric și om de aleasă cultură, cu tîmplele albite de cercetarea trecutului meleagurilor prahovene și de dăruită activitate de catedră — l-am numit pe profesorul emerit N.I. Simache — vă transmite cu acest prilej, în acest început de an, sinceritatea cuvintelor alăturate.

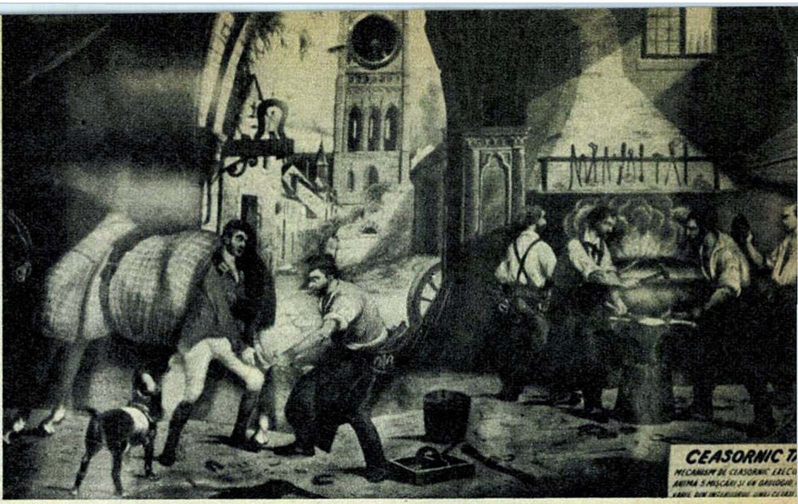

Ceasornic-tablou (sec. XVIII)▲

AUTOGRAFUL SĂPTĂMÎNII

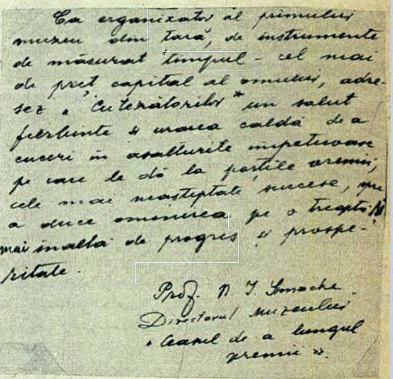

Ca organizator al primului muzeu din țară, de instrumente de măsurat timpul - cel mai de preț capital al omului, adresez „Cutezătorilor" un salut fierbinte și urarea caldă de a cuceri în asalturile impetuoase pe care le dă la porțile vremii, cele mai neașteptate succese, care a duce omenirea pe o treaptă mai înaltă de progres și prosperitate.

Prof. N. I. Simache
Directorul muzeului
«Ceasul de a lungul vremii».

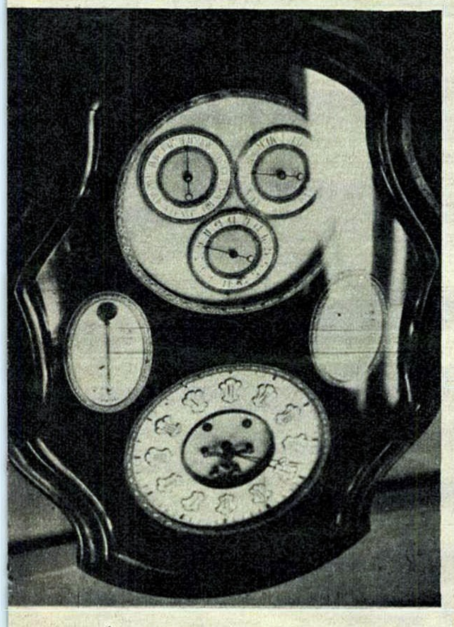

▲ Ceas de perete care a aparținut scriitorului Duiliu Zamfirescu.

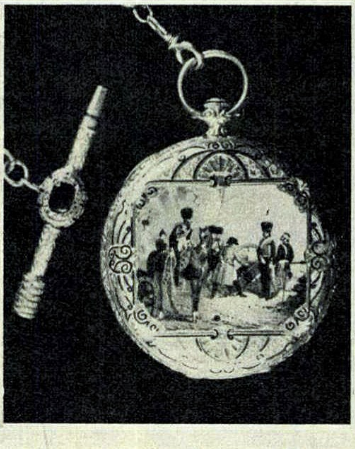

Pe unul din cele 3 capace de aur ale acestui ceas, care a aparținut poetului V. Alecsandri, se vede o scenă din bătălia de la Waterloo. ▶

Pendulă (sec. XVII) construită de ceasornicarul lui Ludovic al XIV-lea. ▼

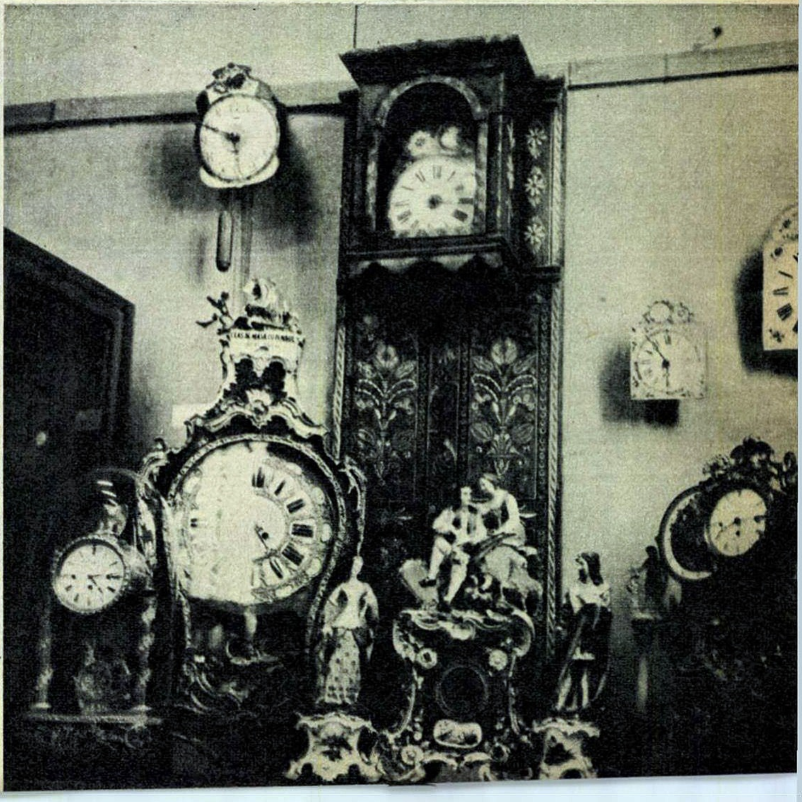

LUNĂ PENTRU VIS

de IULIU RAȚIU

Pe la miezul nopții, Dorel simți că sosise timpul să facă ceva deosebit, ceva fantastic, ceva de care nimeni nu-l credea în stare. Și de aceea s-a decis să facă alpinism în Lună. A escaladat cu îndemînare fereastra cabinei, s-a mai uitat o dată în urmă, spre colegii lui care sforăiau ușurel și, cuprins de beția înaltului, s-a agățat de streașină. Nu, nu era lunatic, deși oricine ar fi putut să-l bănuiască; își dăduse însă seama că de pe acoperiș se poate ajunge mai ușor în Lună. Mai încercase o dată, dar cum se trezise spre dimineață și șindrila era umezită de rouă, trebui să renunțe. Unii ar fi putut spune că se lăsase păgubaș de frică, închipuindu-și că, un băiat micuț și firav ca el nu putea face o asemenea ispravă. Dar el renunțase mai ales pentru că, mai știi, în loc să ajungă în lună ar fi putut nimeri ... la dispensarul taberei. Și asta nu i-ar fi făcut mare plăcere. Acum însă, șindrila era uscată și putea păși în voie spre creasta acoperișului. De acolo mai avea de făcut doar un salt și gata, ajungea... Ajungea la răsuflătoarea podului. Cobora puțin, ocolea cîteva lăzi goale, sărea peste niște oale ruginite, aruncate la întîmplare, și dacă avea norocul să nu facă prea mare zgomot și să-i trezească pe cei din cabană, în cîteva minute se putea agăța de cornul Lunii, că era lună nouă. Îi vorbise și Costel despre ea. Mai mult chiar, acesta o vedea apărînd în fiecare seară de cealaltă parte a munților. Era, ce-i drept, puțin cam palidă și trasă la față, dar orice s-ar fi zis, era lună! Lună aurie, în mijlocul unui cer înalt, stropit la nimereală cu stele poznașe, prinse în dans pe ringul fără sfîrșit al bolții. Pentru că, ce-i drept, e drept, și stelele erau nespus de frumoase! Le privea mereu prin fereastră, cînd stătea în patul din cabană. Dar Luna era desigur — și mai frumoasă. Însă nu o vedea. Și el voia, neapărat, să facă alpinism în Lună. Că se plictisise de stele. Se plictisise îngrozitor. Sau mai bine-zis, așa cum te poți plictisi la munte, într-o noapte senină, dar cu Luna ascunsă după un vîrf golaș și cînd, într-o cameră micuță, stînd culcat, cu mîna sub cap, dar cu ochii pe fereastră vezi că cerul e senin și plin de o pulbere aurie; știi că ți-ar place să faci alpinism în Lună, dar pe tine nu te-a lăsat mama (și mai ales bunica) să pleci în excursie, cu corturile, sus în munți. Îți place aerul tare, ozonat, al înalturilor, umbrele misterioase ale crestelor scăldate în aura strălucitoare a Lunii, dar toți, și mai ales Costel, ți-au spus că astrul cel fantastic răsare doar de cealaltă parte a munților și, ca să te înalți pînă la el, trebuie mai întîi să cobori. Să cobori pe scara podului și să ajungi în curte la ușa din spatele cabanei. Pentru că cea din față e închisă. E închisă, deoarece într-o noapte au găsit în mijlocul curții cîțiva băieți pregătindu-se să fugă din cabană, la corturile din tabăra de pe creasta muntelui, acolo unde era și Costel, cel care îi povestise că a răsărit Luna nouă și el n-o văzuse încă. Pentru că aici, în partea aceasta a pămîntului, prin obiectivul meschin al unei ferestre, Luna nu voia să se arate așa cum o văzuse cu Dana astă-primăvară, răsărind imensă deasupra Cișmigiului (și îi păruse rău că în momentul acela nu era acolo, să pună mîna pe ea), așa cum îi povestea despre ea Costel, cînd cobora la cabană, dimineața după scrisori și reviste:

«Noi în fiecare noapte vedem Luna».

«Da?»

«Da: am găsit eu un loc unde se sfîrșește poteca, sus pe o stîncă rotundă ca «Masa tăcerii», albă și strălucitoare ca o foaie de staniol, de unde faci numai un salt, și gata...»

«Minunat!» exclamase el, cuprins de un tremur ciudat. Și continuă — entuziasmat — uluindu-și prietenul: «Știam eu că pe undeva trebuie să existe un loc unde Luna atinge pămîntul!» Îi spusese și Danei despre aceasta și era bucuros că în descrierea făcută de Costel, recunoscuse, de îndată, cosmodromul acela numai al lui, pe care îl vedea aievea, de cîte ori închidea ochii.

«Cum, chiar tu l-ai descoperit, Costele?» nu se putuse abține să nu-l întrebe.

«Dar ce-ți închipui!» — rîse prietenul lui, care vedea Luna în fiecare noapte. Și o luase la fugă pe cărăruia care ducea acolo sus, la corturi, în tabăra aceea minunată, de unde nu e de loc greu, dacă vrei, să faci alpinism în Lună. Te urci numai pînă la stînca cea rotunda și albă și...

El suia, deocamdată, drumeagul ce ducea spre corturi, călăuzit, prin apa albastră a nopții, de fîlfîitul aripilor vîntului, care se strecura înaintea lui, curajos, printre brazi. Era întuneric, tare întuneric, dar trunchiurile brazilor se reliefau ca niște coloane de marmură neagră, pe care se sprijinea cerul. În jurul lui răsunau tot felul de zgomote și șoapte ciudate, o simfonie clocotitoare de neliniște, dar lui nu-i era teamă și se cufunda mai tare în adîncul acela viu care îl ducea sus, spre înălțimi, spre frumusețe.

Se așteptase să-l găsească pe Costel afară; dar el dormea în bezna cortului, cu respirația întretăiată de un șuierat ușurel. L-a prins de mînă și cînd acesta a deschis ochii, și-a dus degetul la buze, în semn de tăcere, și l-a tras afară din cort:

— Am venit!

— Ce?!

— Am venit să mi-o arăți...

— Ai fugit din tabără, noaptea? se lamentă Costel, înfricoșat.

— Dar...

— Ce-o să mai iasă și din asta, începu prietenul lui să tremure de-a binelea.

— Dar eu vreau să fac alpinism în...

— Ce vrei să faci?

— Să văd stînca de staniol...

— Stînca de... nu vreau să mai ascult un cuvînt... Pleacă!

— Și Luna?

— CARE LUNĂ?

— Luna nouă, cosmodromul acela alb ca un vis...

— Ceee? Trezește-te, băiatule!...

— M-am trezit! exclamă Dorel care, în sfîrșit, pricepu... M-am trezit și am înțeles...

— Și?...

— Și noroc că afară s-a înnorat, că altfel îți arătam eu ție, dacă nu-mi arătai Luna...

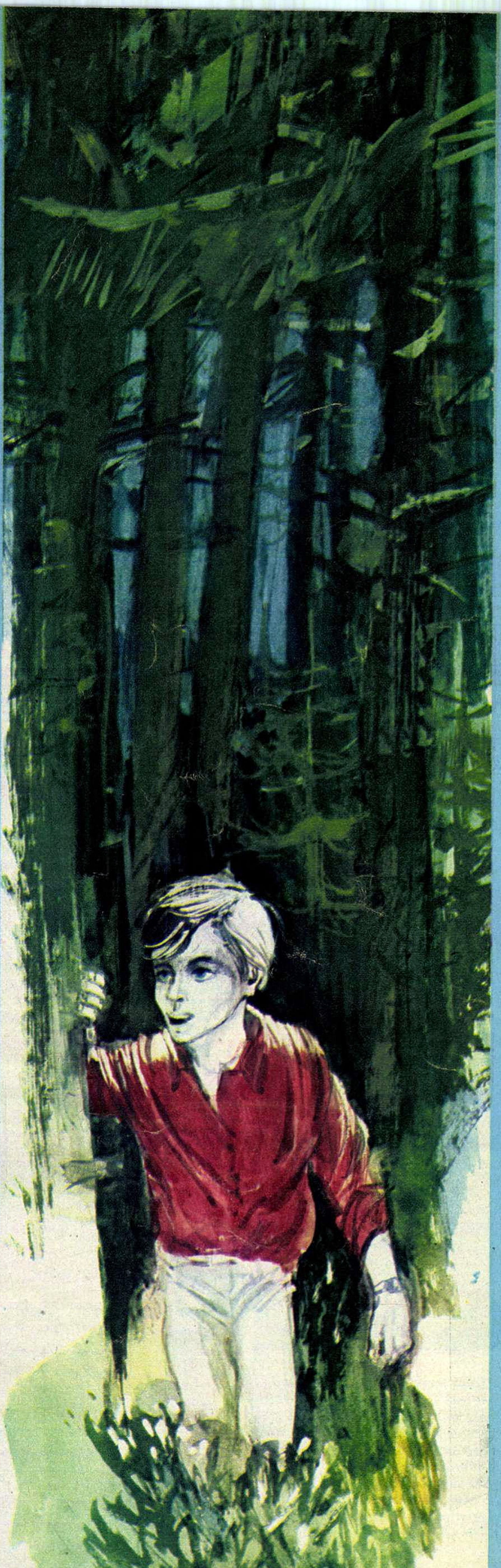

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

IARNA COLINDELOR

RADU CÂRNECI

Ca o grădină-i lumea sub neaua argintie
şi, luminînd amurgul, cad fluturi pe-a sa ie
din cerul fără semne — şi, legănînd uşor
lin clinchet se aude: al zurgălăilor.

Acum din vis şi taină poveştile învie
şi se opresc la geamuri colindători: o mie.
vrăjindu-ne cu cîntec uşor-tremurător
şi toţi intrăm în vîrsta copilăriei lor.

O, lumea-i o grădină în alb, şi de răcoare
cresc imnurile iernii — flori albe şi de ger —
şi din înalturi cade o blîndă înserare
iar cerul tot coboară — apropiat mister —

lung sub ferestre suie un basm legănător
şi-adînc intrăm în vîrsta copilăriilor.

CE CĂRȚI VOM CITI ÎN ANUL 1969?

Ca să putem răspunde la întrebarea voastră, am făcut o vizită la Editura Tineretului, am discutat cu redactorii ei, am aruncat priviri indiscrete în manuscrisele gata să plece la tipar, peste copertele care așteptau un ultim retuș.

Spațiul nu ne îngăduie să consemnăm decît o parte din noutățile lui 1969, și ca atare, alegerea este dificilă. Ca să alegem totuși, să ne închipuim că în vizita noastră ne-am întîlnit cu cîțiva dintre scriitorii bine cunoscuți de voi. Fără îndoială că, la întrebarea ce **cărți v-au pregătit pentru 1969,** ne-ar fi răspuns:

● **Costache Anton: DESPĂRȚIREA DE JOCURI.** Eroii acestei cărți sînt cu toții la vîrsta visărilor înaripate, a descoperirilor miraculoase, la vîrsta cînd vechile jocuri rămîn în umbră, iar cele noi capătă adesea dimensiuni fabuloase.

● **Constantin Chiriță: AVENTURA ALBĂ,** în care veți recunoaște, într-o acțiune plină de tensiune, eroi asemănători Cireșarilor.

● **Emilia Căldăraru:** În noul meu volum, **URSUZA.** vreau să surprind sentimentele delicate pe care le încearcă multe fete și băieți de vîrsta școlară.

● **Octav Pancu-Iași:** Veți citi într-o ediție nouă **CARTEA CU OCHI ALBAȘTRI.**

● **Iuliu Rațiu:** Eroii cărții mele sînt tineri. Deocamdată, atît. În rest veți citi și veți vedea.

● **Mircea Sîntimbreanu:** Cele 15 schițe ale mele le-am vrut din nou vesele. Am reușit? Îmi veți spune după lectură.

După această convorbire imaginară, am aflat vestea bună că cititorii, după întîlnirea din «Cutezătorii», se vor revedea cu Babușcă și Scatiu, într-o ediție frumos ilustrată, a **OSTROVULUI LUPILOR** de **P. Luscalov.**

Și am mai aflat că anul 1969 ne va aduce în dar o nouă colecție, cu numele **ICAR,** în care vor fi cuprinse povestiri despre mari descoperiri geografice și despre călătorii celebre.

O surpriză ne mai oferă colecția **PRELUDII** printr-o carte — prima de acest gen la noi — care va înmănunchia cele mai frumoase poezii create de pionieri și școlari. Volumul, care va purta titlul **COPII-POEȚI,** este ilustrat de desenatori de aceeași vîrstă ca și autorii textelor.

Nu putem încheia fără a anunța cartea pe care, începînd cu acest număr, **CUTEZĂTORII** o publică în foileton. Titlul ei: **AMFORA SABINĂ.** Autorul: **Pop Simion.**

DE CE VREȚI SĂ CÎNTAȚI LA CHITARĂ?

Publicînd prima parte a anchetei cu acest titlu (vezi «Cutezătorii» nr. 47, 1968) explicam pe larg motivele care ne-au îndemnat să solicităm răspunsuri la o asemenea întrebare. Spunem atunci că, azi, chitara e mai mult decît un instrument. Este o modă. («Instrumentul secolului XX», cum, cu o adevărată voluptate pentru... exagerare, o numește într-o scrisoare Vasile Caburgan, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 10, Galați). Și mai mult decît o modă. Este, cel puțin pentru unii, un pașaport de intrare într-o lume care și-a făcut din această cutie de rezonanțe prevăzută cu strune un fel de emblemă. («Toate scrisorile pe care ni le trimitem între noi, bilețelele din recreații poartă un semn distinctiv: o mică chitară albastră desenată într-un colț. Cînd vedem desenul, știm că e o scrisoare prin care, orice ne-ar cere cel ce o semnează, i se va îndeplini dorința; desigur, nu e vorba de lucruri imposibile, ci de mici servicii între colegi», scrie Anton Vaida, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 158, Bucuresti).

Inserăm azi, aici, răspunsuri ale altor cititori ai revistei «Cutezătorii», la aceeași întrebare. Regretăm că, lipsindu-ne spațiul, nu le putem publica pe toate. Nici măcar majoritatea lor. Ne-am oprit doar la cîteva, criteriul de selecție fiind acela care, credem, ne permite o înfățișare a celor mai variate puncte de vedere.

Dan Ioniță, clasa a VIII-a liceul nr. 25 din București afirmă că i-ar place să cînte la chitară (cităm) «numai și numai pentru că este un instrument cu care mi-aș putea acompania vocea. Dar așa cum nu mă gîndesc să devin solist vocal, așa nu mă gîndesc să învăț chitara pentru a cînta într-o orchestră. Îmi place să recit versuri din Eminescu, Arghezi, din alți poeți, mi-ar place și mai mult dacă aș recita acompaniindu-mă în surdină la chitară».

Dimpotrivă, Ion Secășan, clasa a VII-a Turda, vrea să fie «șeful unei formații de chitare»... «Să dau concerte în țară și peste hotare... Mi-am găsit chiar și un nume: Johnny Secășan... Ce părere aveți?» Foarte bună, cu excepția ideii de a-ți schimba numele. Ca să devină celebru și admirat de lumea întreagă, Nicolae Herlea n-a trebuit să-și schimbe numele în Niky, nici Elena Cernei în Hellene sau Nutzi... Le-a fost suficient mult, mult talent, multă, multă perseverență...

Frații Mirel și Marian Pioară (în fotografie), primul într-a V-a și celălalt într-a VII-a, Școala generală nr. 85 din București doresc să cînte la chitară pentru că (cităm) «ne place să vedem oameni veseli în jurul nostru și cînd cîntăm noi, toți se veselesc». Bravo, fraților! O să păstrăm cu toată grija adresa voastră. Cine știe, dacă cumva avem vreun necaz, vă facem o vizită...

Cecilia Toma, clasa a VIII-a, Școala generală din Căpălnaș, județ Arad: «Mă atrage, desigur, gloria (dacă n-ai nimic împotrivă, să-i spunem: «faima», n.a.) chitariștilor, mi-ar place să fiu și eu ceea ce se numește o «vedetă». Dar... o să mi-l amintesc mereu pe micuțul violonist pe care l-am ascultat la spectacolul de gală dat de laureații fazei județene a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor din Arad. Emoționată de măiestria lui, îl ascultam interpretînd «Balada» de Ciprian Porumbescu și-mi spuneam că nici Beatles-ii dacă ar fi apărut atunci nu i-ar fi fermecat pe spectatori cum a făcut-o micuțul violonist și n-ar fi cucerit atîtea aplauze».

Mircea Triznei, clasa a VII-a, Școala generală nr. 14, Cluj ne scrie că știe să cînte de doi ani la chitară și deși a dat cîteva concerte pînă acum (evident, în cadrul școlii) care i-au adus multe satisfacții («E grozav de plăcut, scrie Mircea, să fii aplaudat și admirat») totuși este decis să devină medic sau biolog, chitara rămînîndu-i «o prietenă și atîta tot».

Cornel Istrate, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 124, București: «Cînt la chitară de la vîrsta de șapte ani. Visez să ajung solist de muzică ușoară. Nu învăț însă tocmai bine, am note cam slabe și ancheta din «Cutezătorii» mi-a dat de gîndit. Vă voi mai scrie cînd, fără să-mi fie rușine, o să pot să vă arăt și notele».

...O întrebare: «De ce vreți să cîntați la chitară?» Cîteva sute de răspunsuri. Și o concluzie: chitara este... Oh, dar să nu ajungem iar la definiții?

OCTAV PANCU-IAȘI

EXCURSIE PE GLOB

„RESPIRAȚIA" OCEANULUI PLANETAR.

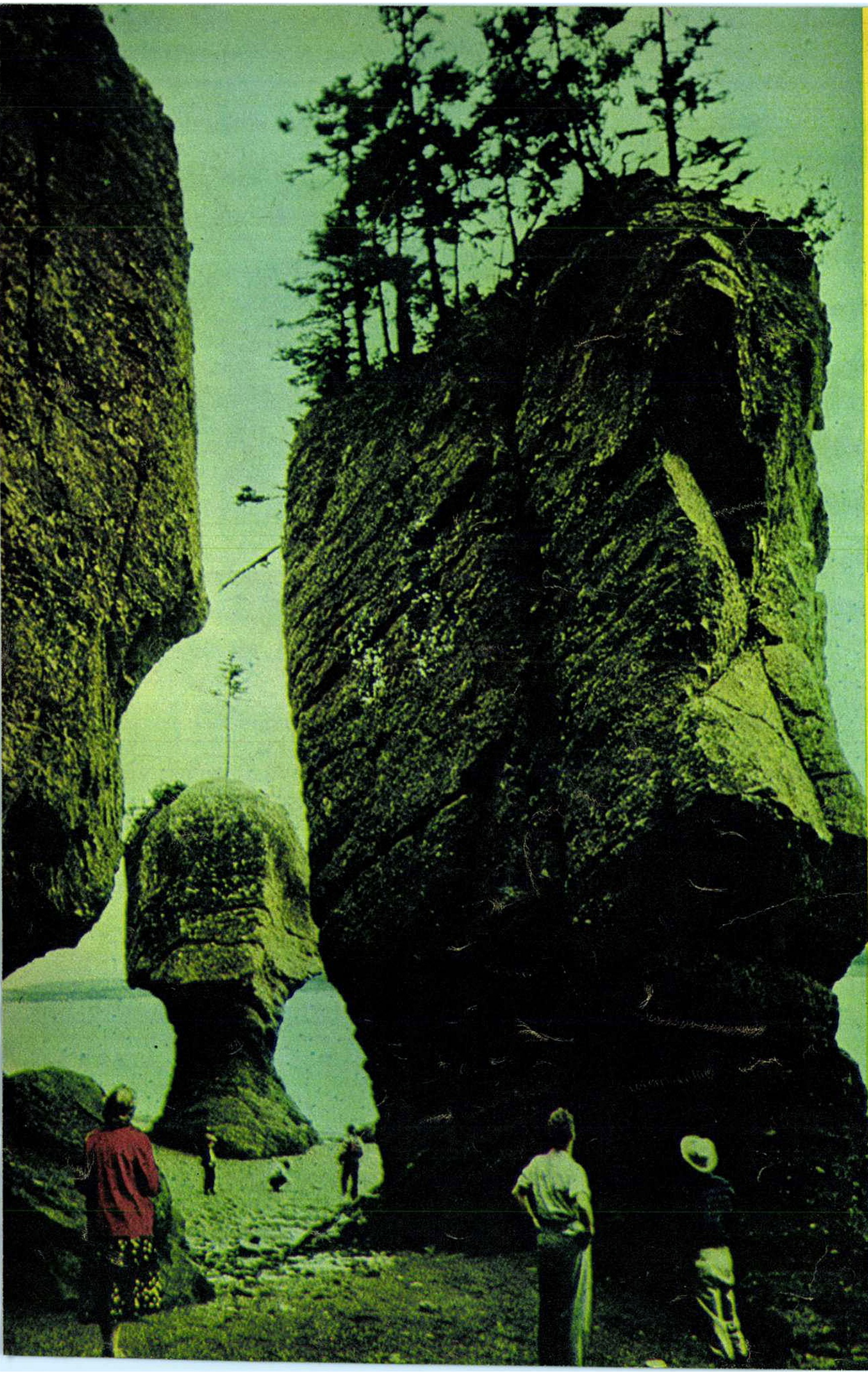

1. 2. UN PONTON ȘI O BARCĂ PE P
JA DIN GOLFUL FUNDY ÎNAINT
ÎN TIMPUL FLUXULUI (pag. 3)

3. DIN CAUZA ACȚIUNII MA
COASTA NOII SCOȚII (NOVA SCO
ESTE PRESĂRATĂ CU STÎNCI C
DE-A LUNGUL SECOLELOR, AU L
FORME BIZARE.

4. PRIZONIERII REFLUXULUI.

5. STÎNCILE CARE APAR DE-A L
GUL COASTEI BRETONE (FRAN
ÎN TIMPUL REFLUXULUI FAC IM
SIBILĂ NAVIGAȚIA.

6. PRIMUL VAL AL MASCARET
ÎNAINTÎND LA GURA UNUI FLU

7. COPIII DE PE COASTA CANADIA
A OCEANULUI ATLANTIC SE
ÎN TIMPUL REFLUXULUI SĂ CU
GĂ «ROADELE MĂRII».

Apele Oceanului planetar sînt în fiecare zi animate de o invizibilă forță care le face, în anumite ceasuri, să se avînte asupra uscatului sau să-și retragă undele în mișcări ample ce deplasează o masă imensă de lichid.

Acest fenomen (care a stîrnit atîtea neliniști și spaime printre oamenii neștiutori ai vremurilor îndepărtate), e înscris de știința contemporană în dicționare cu termenul simplu de *maree*. Cînd nivelul apelor urcă, se produce fluxul, iar cînd scade — refluxul. Fluxul și refluxul durează, fiecare, în medie cîte 12 ore și 25 de minute.

Ce forțe misterioase acționează aceste mase de apă gigantice? Iată o întrebare care a rămas fără răspuns secole de-a rîndul, pînă cînd o minte genială a intuit adevărul. Marele fizician Newton (1642—1727) demonstrează că fluxul și refluxul sînt rezultanta directă a atracției pe care o exercită Luna și Soarele asupra învelișului de apă al planetei noastre.

Amplitudinea mareelor este în funcție de poziția Pămîntului față de aceste corpuri cerești. Dacă în aria Pacificului, în arhipelagul Polineziei, mareele nu depășesc 2 m înălțime, în regiunile răsăritene ale țărmurilor Australiei ele ating 10—11 m pentru a ajunge să se înalțe pe coastele Japoniei și ale Chinei la aproape 15 m. Limitele maxime se înregistrează însă în cuprinsul Atlanticului. Cele mai puternice fluxuri au loc în emisfera australă, în strîmtoarea Magellan — unele ating 17 m înălțime, și în zona boreală, în golful Fundy din Canada, unde fluxul se înalță pînă la 18 m.

S-a dovedit că cele mai puternice maree se produc pe coastele cele mai dantelate și bîntuite de furtuni și cicloni.

Mișcarea zilnică a mareelor antrenează mase de apă ce însumează sute de miliarde de tone.

ROADELE MĂRII

În unele regiuni ale lumii, acolo unde țărmul e scund, refluxul e atît de puternic încît după ce apele se retrag, orizontul mării privit de pe țărm se restrînge pînă devine o îndepărtată linie întunecată. În acele ore, vastele ținuturi dezgolite de ape, cunosc o mare însuflețire. Oamenii țărmului pătrund în spațiile părăsite de ape și culeg cu sîrg algele comestibile, aricii de mare, moluștele și crustaceele de tot neamul, peștișori, cefalopode și șerpi de mare, rămași prizonieri pe uscat. Roadele mării sînt de cele mai multe ori bogate, îndestulînd coșurile culegătorilor.

VÎLTORI DE APE

Acolo unde se întîlnesc curenți marini contrari, cînd năvălesc apele fluxului se formează vîrtejuri periculoase. Apele se rotesc învălmășite ca într-o bulboană adîncă. Pe măsură ce fluxul crește se intensifică rotirea vîrtejului. Un sorb uriaș aspiră în adîncuri apele ca într-o prăpastie lichidă. Ambarcațiile mai mici,care sînt atrase în aceste sorburi. de cele mai multe ori, sînt supuse pieirii.

Între insulele arhipelagului Shetland și Orkney, pasajul ce deschide calea spre Marea Nordului, se formează unele din cele mai periculoase vîltori. Nu mai puțin înfricoșătoare sînt vîrtejurile produse de mareele înalte în Marea Norvegiei — în apropierea insulelor Lofoten. Violența acestor zbateri de ape — Malström — sau mai exact Moskenstraumen — este provocată în cea mai mare măsură de configurația fundului mării. Nici un căpitan de navă nu îndrăznește să pătrundă în Moskenstraumen atunci cînd începe fluxul.

MASCARETUL

În timpul fluxului, la estuarele fluviilor, se produce un fenomen cunoscut sub numele de «Mascaret». El este un imens zid de apă a fluxului oceanic care întîlnește în drum apele fluviului care vin spre vărsare. Pentru a se produce mascaretul, fluxul trebuie să atingă un nivel foarte înalt, iar la gura fluviului să existe uriașe bancuri de nisip sau alte obstacole. Mareea este întîi reținută de obstacol și apele se acumulează, apoi la un nou asalt al fluxului, următorul val se abate peste obstacol năvălind în matca fluviului.

Mascaretul format la gura Amazonului atinge 5—6 metri înălțime și înaintează peste 300 km în interior. Cel mai periculos mascaret este însă cel ce se formează la gura rîului Xijiang.

STATUILE MĂRII

Necontenita mișcare a mării, acest du-te vino ce deplasează gigantice mase de apă, exercită o lentă,dar activă acțiune de erodare a țărmurilor, a stîncilor. Cînd refluxul lasă îmbibate cu apă întinsele spații de-a lungul coastei, în unele locuri se înfățișează privirii peisaje inedite: din nisipuri apar forme de piatră sculptate parcă aidoma enigmaticelor statui din insula Paștelui. E rezultatul ritmului milenar al mării, al forței cu care apele fluxului și refluxului lovesc și erodează roca. După o vreme — ce se numără uneori prin petrecerea în timp a mai multor generații — «statuile mării» se prăbușesc; soclul lor măcinat de valuri nu mai poate susține greutatea rocii de deasupra apei.

6

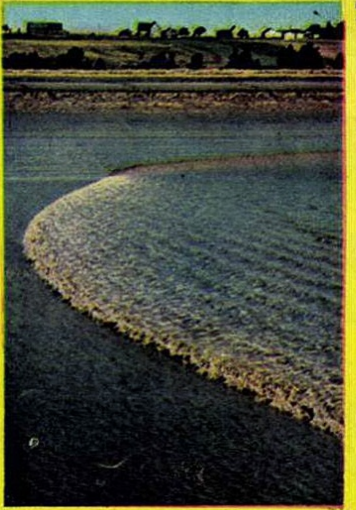

MAREELE — GENERATOARE DE ENERGIE

Giganticele mase de apă deplasate de flux și reflux constituie o nesecată sursă de energie, pe care spiritul ingenios al omului a încercat — și a izbutit — să o capteze.

Încă din secolul al IX-lea locuitorii de pe coasta franceză a Atlanticului au folosit energia mareică la acționarea morilor.

Astăzi au început să se construiască uzine ale căror turbine sînt puse în mișcare de flux și reflux. Ele transformă energia mecanică a apelor în energie electrică. O astfel de instalație mareemotrice a fost construită în Franța, pe coasta dantelată a golfului St. Malo din Marea Mînecii, în estuarul rîului Rance. Aici estuarul a fost izolat printr-un baraj lung de 720 m, fiind transformat într-un lac de acumulare de aproape 22 km². De un an și jumătate uzina, care este înzestrată cu 24 de turbine, produce zilnic 240 000 KWh, respectiv 544 milioane KWh anual. Și în alte țări ca U.R.S.S., Canada, S.U.A. se fac intense pregătiri pentru a construi uzine de acest fel.

4

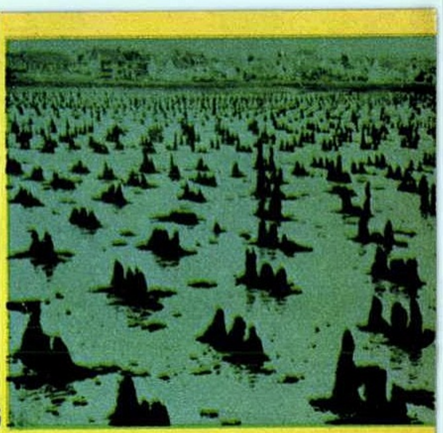

5

Dar istoria uzinelor mareemotrice este doar la începuturile ei. «Respirația» Oceanului planetar generează în fiecare an energii potențiale care — potrivit calculelor efectuate de specialiști — ating și chiar depășesc zeci de miliarde KWh, un flux imens de energie ce-și va dărui forța imensă geniului uman.

AUREL LECCA

7

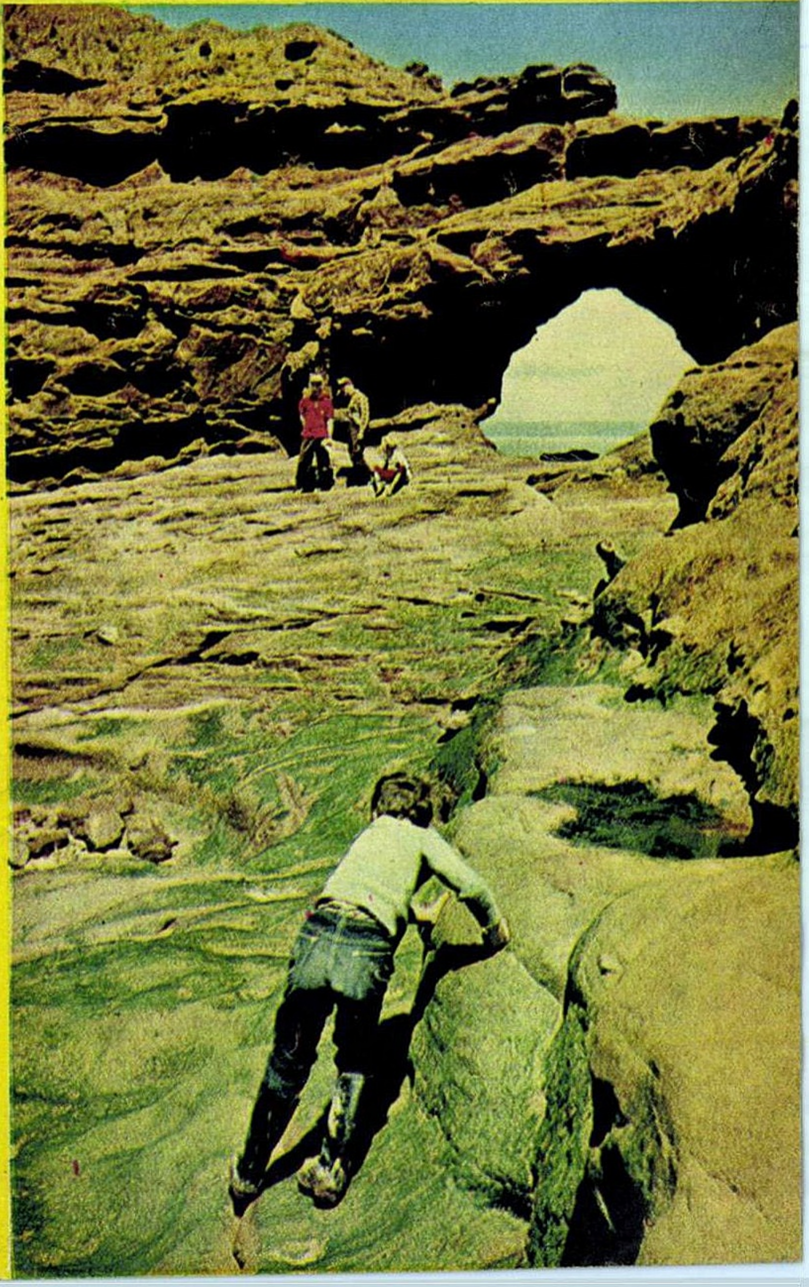

INTERVIU REALIZAT DE SEVER NORAN

LIA MANOLIU

TALENTUL ÎNNĂSCUT ȘI SECRETUL MARILOR PERFORMANȚE

Realizînd un record feminin unic în istoria Olimpiadelor — participarea la cinci ediții ale Jocurilor Olimpice — și avînd în colecția sa o medalie de aur și două medalii de bronz, inginera Lia Manoliu poate fi socotită o «veterană» în lumea sportului. La figurat, bineînțeles, pentru că în realitate Lia Manoliu deține, pare-se, secretul tinereții sportive, secret pe care în zadar l-a căutat celebrul Faust.

Dorind să-i iau un interviu pentru cei mai tineri dintre admiratorii săi — cititorii revistei «Cutezătorii» — am căutat-o la Institutul de cercetări pentru protecția muncii, unde inginera Lia Manoliu este cercetătoare științifică. Discuția s-a închegat repede, de îndată ce am invitat-o să facă o incursiune în... anii copilăriei.

Un trio feminin care a adus sportului ostru lauri de aur: Iolanda Balaș (la nijloc), Lia Manoliu (la dreapta) și Viorica iscopoleanu (la stînga).

— Poate că vă va surprinde — a început ea — dar eu n-am fost un copil minune, un copil «teribil», așa cum se crede uneori, ci dimpotrivă. La 7 ani m-am îmbolnăvit (o afecțiune pulmonară), așa că pînă la 13—14 ani am fost o fetiță firavă, atît de firavă că... mă sufla vîntul. Iar cînd ești așa, timiditatea se aciuiază în sufletul tău. Eram deci plăpîndă și timidă, spre spaima părinților mei, amîndoi profesori de filozofie la un liceu din București. N-am avut, așadar, nici talente înnăscute, nici aptitudini deosebite, nici cutezanța pe care mi-o doream. O fetiță plăpîndă și retrasă ca multe alte școlărițe...

— Atunci, care e secretul succeselor dv.?

— Secretul? Se rezumă la un singur cuvînt: SPORTUL.

Lia Manoliu a privit un aparat electric, și-a notat ceva într-un carnet, apoi a întrerupt contactul și s-a așezat.

— Să vă explic. Îngrijorați de starea mea, părinții m-au îndrumat spre sport. Am început cu voleiul și cu baschetul. Prin sport am devenit mai încrezătoare în puterile mele, mai îndrăzneață. Aș putea spune că am învățat să cutez. Sportul m-a reconfortat și fizicește, dar în primul rînd sufletește.

— De aici pînă la performanță e totuși un drum lung. Secretul parcurgerii lui?

— Într-adevăr, nu-i destul să faci sport pentru a deveni campion. În vîrful piramidei ajunge numai cel care deține și un al doilea secret: munca. Munca perseverentă, îndîrjită, antrenamente îndelungate care suplinesc talentul înnăscut...

— Sînt unii copii care cred că a te dedica sportului de performanță înseamnă, vorba lui Creangă... «a pune cartea-n cui».

— Cît de mult greșesc cei care gîndesc astfel! Eu am urmat politehnica, devenind ingineră. Ei bine, vă mărturisesc — chiar dacă voi fi acuzată de lipsă de modestie — că am fost o studentă foarte bună. Totul e să dorești din tot sufletul ceva, să vrei să izbutești, să învingi. Și dacă subordonezi totul acestui ideal, reușești să-ți vezi visul împlinit.

— Proiecte de viitor?

— Mi s-a propus să scriu o carte autobiografică, în care să-mi depăn amintirile de sportivă. Am acceptat cu plăcere și mă gîndesc să dezvolt în paginile ei tocmai ceea ce v-am spus mai înainte: **că nu trebuie să fii nici talent înnăscut, nici să ai o dotare excepțională, ci esențial e să ai voință, să ai un ideal în viață, pentru realizarea căruia secretul cel mare este MUNCA. O muncă fără istov, care îți dă aripi să cutezi mereu mai sus. Poate că am să dedic această carte celor mici, celor plăpînzi și timizi, celor handicapați de viață pentru a le da tăria să cuteze.**

Inginera în intimitatea cărților.

Lia și discurile cu care și-a cucerit celebritatea.

Adresez aceste rînduri celor mai timizi, celor mai puțin cutezători, pentru a le spune, din propria-mi experiență, că a cuteza înseamnă în primul rînd a munci. A munci în ciuda greutăților, în ciuda oboselii, în ciuda insucceselor, a munci cu pasiune pînă la atingerea țelului visat

Lia Manoliu

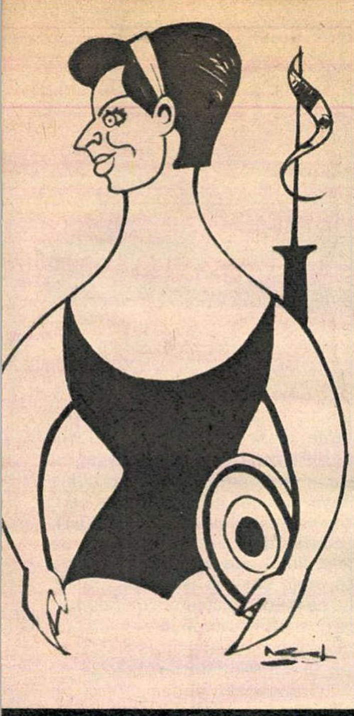

LIA MANOLIU VĂZUTĂ DE NEAGU RĂDULESCU

● PREGĂTIȚI-VĂ SĂNIUȚELE ȘI SCHIURILE: SE PARE CĂ IARNA VA FI DARNICĂ ÎN ZĂPADĂ. ● DACĂ VEȚI PORNI ÎN EXCURSIE ÎN LUNA IUNIE, LUAȚI-VĂ UMBRELELE; VA PLOUA. ● PENTRU A PETRECE VACANȚA LA MARE, PUTEȚI SĂ ALEGEȚI ORICE LUNĂ DE VARĂ. VREMEA, PE LITORAL, ÎN ANUL ACESTA, VA FI MEREU STABILĂ.

DE UNDE ȘTIM? AM AFLAT...

... TIMPUL PROBABIL PE 1969

*

Schimbările timpului sînt determinate de trecerea peste teritoriul țării noastre a ciclonilor și anticiclonilor, adevărate vîrtejuri de mari dimensiuni, care se deplasează neîncetat în jurul Pămîntului, pe diferite traiectorii. Este greu să se precizeze, cu multe zile înainte, pe unde se va deplasa centrul ciclonului, care vor fi zonele acoperite de aer cald și care expuse frigului. De aici și greutatea de a prevedea timpul chiar cu o anticipatie pe cîteva zile. Cu atît mai dificilă este prognoza pe un an întreg.

În anul 1969, Institutul meteorologic va dispune de o instalație specială de analiză și de interpretare a observațiilor și măsurătorilor efectuate și transmise de sateliții meteorologici, sub forma fotografiilor televizate ale sistemelor de nori, ale stratului de zăpadă, ale zonelor de ploi etc. Aceste date, repetate la intervale scurte de timp, vor ajuta pe meteorologi să precizeze pozițiile succesive viitoare ale ciclonilor și anticiclonilor. În acest mod va putea fi efectuată prevederea timpului cu mai multă siguranță, dar tot pe un timp limitat.

Atunci cum rămîne cu timpul probabil pe 1969? Pe baza analizei datelor acumulate în ultima sută de ani, putem evidenția unele particularități ale regimului meteorologic din anul 1969. Putem presupune că vom avea o iarnă abundentă în zăpezi și, spre sfîrșitul primăverii și începutul verii, vor cădea ploi abundente (cîte 6 și 9 zile lunar). Spre sfîrșitul verii și începutul toamnei timpul va fi mai constant. Se mai poate astfel preciza că în lunile iulie, august și septembrie, în zona orașului București, vor fi cîte 17—20 de zile senine lunar, în cursul cărora, la amiază temperatura aerului va ajunge la 27° pînă la 30°C, iar noaptea — spre dimineață va scădea pînă la 15°C. În aceste luni, activitatea ciclonică va fi slabă, ploile vor cădea numai în cîte 3—5 zile lunar. Constant va fi timpul și pe litoralul Mării Negre, unde în lunile iulie și august vor fi cîte 20—23 de zile senine, cînd temperatura aerului va oscila între 23 și 26° la amiază și între 18—20° dimineața.

Toate aceste date ale timpului probabil, așa cum am explicat la început, sînt totuși... probabile.

Dr. ȘTEFAN M. STOIENESCU
Institutul Meteorologic

Emoțiile scenei la BACĂU

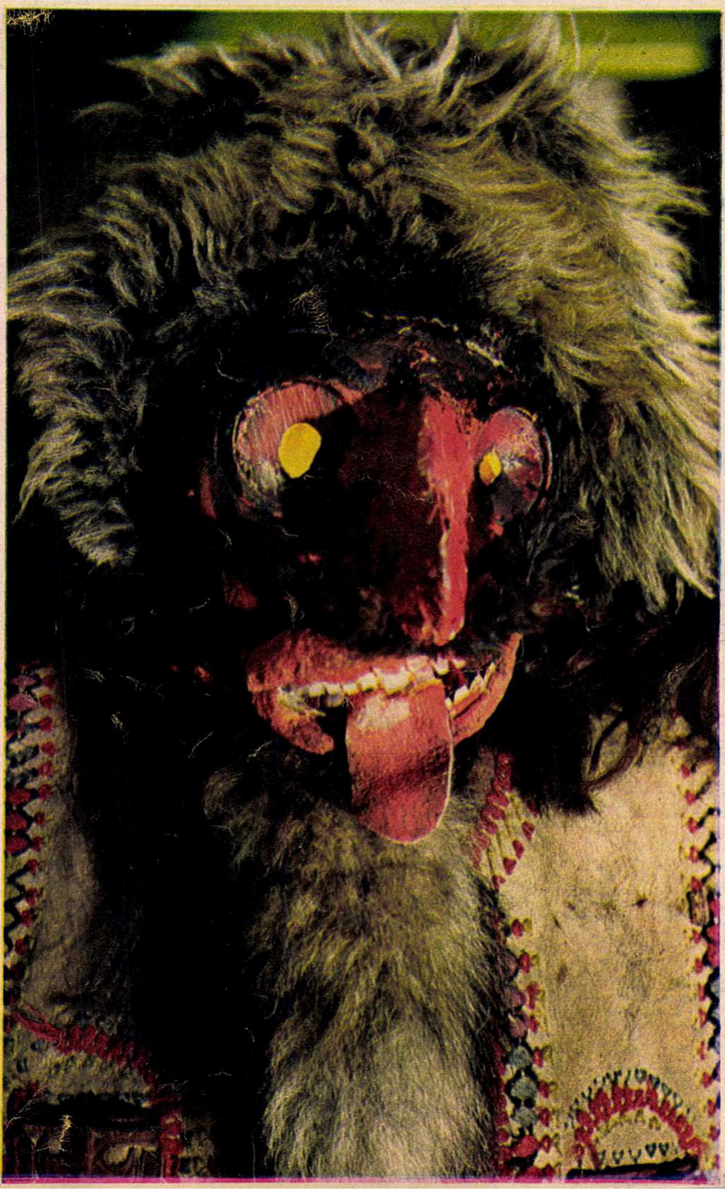

Scriind despre activitatea teatrală a pionierilor și școlarilor din această parte a țării, în care s-au născut Alecsandri, Bacovia, Pârvan, Tzara, savanți ai metaforei și ai istoriei, nu putem omite faptul că de multă vreme se desfășoară o bogată mișcare teatrală de amatori, care nu de puține ori au obținut valoroase premii republicane. Tot aici, cu doi ani în urmă, s-a inițiat primul Festival de teatru folcloric (obiceiuri și datini) din țara noastră, care cunoaște o milenară și variată tradiție, competiție la care și-au adus contribuția și cîteva sute de pionieri și școlari.

Am făcut aceste precizări cu intenția de a integra activitatea de acum a pionierilor și școlarilor din județul Bacău, într-un ansamblu de permanență teatrală. Acesta constituie, desigur, un prilej de mîndrie, în același timp însă și o datorie patriotică de a prelua și îmbogăți minunatele tradiții spirituale născute pe pămîntul Moldovei, ținut de frumoase legende și cutezătoare fapte de istorie.

Participînd la faza județeană Bacău a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor, am fost, de fapt, spectatorul unor împliniri artistice, dintre care aș vrea să evidențiez dramatizarea după «Dumbrava minunată» de M. Sadoveanu. Într-un decor de basm, într-o costumație adecvată, au evoluat talentați interpreți, MUNTEANU FLORIN, HULEA MARILENA, DRÎMBĂ MIHAELA, care ne-au impresionat sub aspectul autenticității.

Bineînțeles că n-au lipsit de la Festival nici dramatizările după «Amintiri din copilărie», povestite de marele Ion Creangă, deoarece, limba în care a scris acest geniu al Moldovei o vorbesc mulți dintre copiii de azi, care învață pe aceste meleaguri. Au prezentat «spectacole-Creangă», pionierii și școlarii din Bacău (Școala generală nr. 3) și din orașul Gh. Gheorghiu-Dej (Școala generală nr. 1). Din distribuțiile respective am reținut-o pe pioniera JUNCU NINA, care a realizat cu reale posibilități rolul Smarandei și pe elevul FIUTIS ȘTEFAN, care a intrepretat cu deplină înțelegere rolul lui Nică, redînd savoarea graiului și nota de istețime a copilului de pe malul Ozanei. Mai izbutită sub aspectul împlinirii artistice de ansamblu a fost dramatizarea «La Broșteni», tot după Creangă, pe care au realizat-o pionierii MACOVEI DUMITRU, NIȚU CONSTANTIN și HUDICI EMIL, elevi în clasa a VII-a la Liceul din Buhusi.

Tot cu acest prilej s-au prezentat și brigăzi artistice de agitație, dintre care am reținut-o pe cea din Tg. Trotuș (spectacolul «Albina vede-tot») și în mod deosebit comedia muzicală «Călătorie peste trei mări», pe care au prezentat-o 25 de pionieri și școlari din clasele V—VIII de la Școala generală nr. 6 din Orașul Gh. Gheorghiu-Dej.

Prin formula montajului literar-muzical sau prin recitare propriu-zisă, poezia populară și cultă au fost o prezență activă în repertoriul Festivalului. În mod deosebit menționez numele elevei CODRUȚA ELENA, clasa a IV-a, Școala generală nr. 10, Bacău, care a recitat cu sensibilitate remarcabilă «Moartea căprioarei» de Nicolae Labiș.

Cînd pleacă la tipografie aceste însemnări, sute de pionieri și școlari din satele județului Bacău, de pe Valea Trotușului, a Siretului și Zeletinului, își pregătesc măștile și bogata recuzită a teatrului folcloric, care se prezintă cu prilejul sărbătorilor de iarnă, din care vă prezentăm o secvență.

GEORGE GENOIU

Scriu pentru voi, dragi cititori ai Cutezătorilor, *acest roman de aventură şi detectivism în care să vă recunoaşteţi nu atît voi înşivă, cît poezia vîrstei voastre, aspiraţiile nobile ale adolescenţei spre extraordinar şi neprevăzut. Dacă pe parcursul serialului nostru veţi fi dorit, chiar şi pentru o clipă doar, să semănaţi cu unul sau cu altul dintre tinerii eroi ai aventurii, autorul romanului va fi pe deplin răsplătit. Prin inteligenţa, puterea de acţiune, umorul, perspicacitatea şi fantezia eroilor mei, vreau să stîrnesc aceleaşi virtuţi care se află în voi, poate nedescoperite încă, însă mai viguroase, mai palpitante decît în romanele oricărui scriitor. Dar să dăm cuvînt faptelor.*

POP SIMION
decembrie 1968

1

AMFORA SABINĂ

serial de aventură şi detectivism
de
POP SIMION

1. JOACHIM

Sezonul de plajă e încheiat; de ieri, de alaltăieri trenurile de Constanţa pleacă aproape goale din staţia Bucureşti-Nord. Peronul 4, totdeauna luat cu asalt la orele acestea, e realmente pustiu şi o dulce plictiseală îi stăpîneşte pe cei cîţiva călători care dispar repede în vagoanele rapidului 31. Conductorii, plictisiţi şi ei, stau postaţi de-a lungul garniturii de tren, la distanţe egale, lîngă cîte o scară de vagon, aşteptînd să se facă orele şase şi un minut; cască de le trosnesc fălcile, se joacă cu cleştele de perforat bilete, ori se scobesc în dinţi după crenvuştii cu muştar pe care îi înfulecaseră în pripă, de-a-n picioarelea, în bufetul gării. Sînt nerăbdători să strige pe peron fraza «poftiţi în vagoane!», spusă cumva pe nas, ţîrcovniceşte, după care, plini de importanţă, îşi fixează mai bine chipiile în cap, ca să apuce cu o mînă bara de susţinere şi să arunce piciorul pe ultima treaptă a scării vagonului, adică gestul urcatului din mers, care dă farmec oricărui ceferist gata să-l ajute pe călătorul întîrziat, pe cel ivit în ultima secundă, pe disperatul care fuge să prindă trenul deja pus în mişcare. Dar în dimineaţa asta peronul 4 n-are nici un disperat, nimeni nu se iveşte în ultima secundă, nu există călători întîrziaţi. E regretabil că cititorul, atras de mişcarea superficială a peronului, n-a acordat cea mai mică atenţie unui ins nu prea înalt, îmbrăcat în balonzeide, melon şi ghete de antilopă, toate de aceeaşi culoare, gri, care a străbătut peronul dus-întors, legănîndu-şi cu plictis sacul de voiaj în carouri, după care (în loc să urce în vagonul de clasa întîia unde avea bilet) a preferat să se instaleze în vagonul-restaurant, de unde priveşte acum zorile bucureştene. Ar fi trebuit remarcat din prima secundă, pentru că omul în gri, cu ochi negri, e chiar Leon Gaspar, faimosul detectiv al Capitalei, elev al şi mai faimosului Valentin, copoiul Parisului, şi e înrudit, prin inteligenţă şi perspicacitate, cu

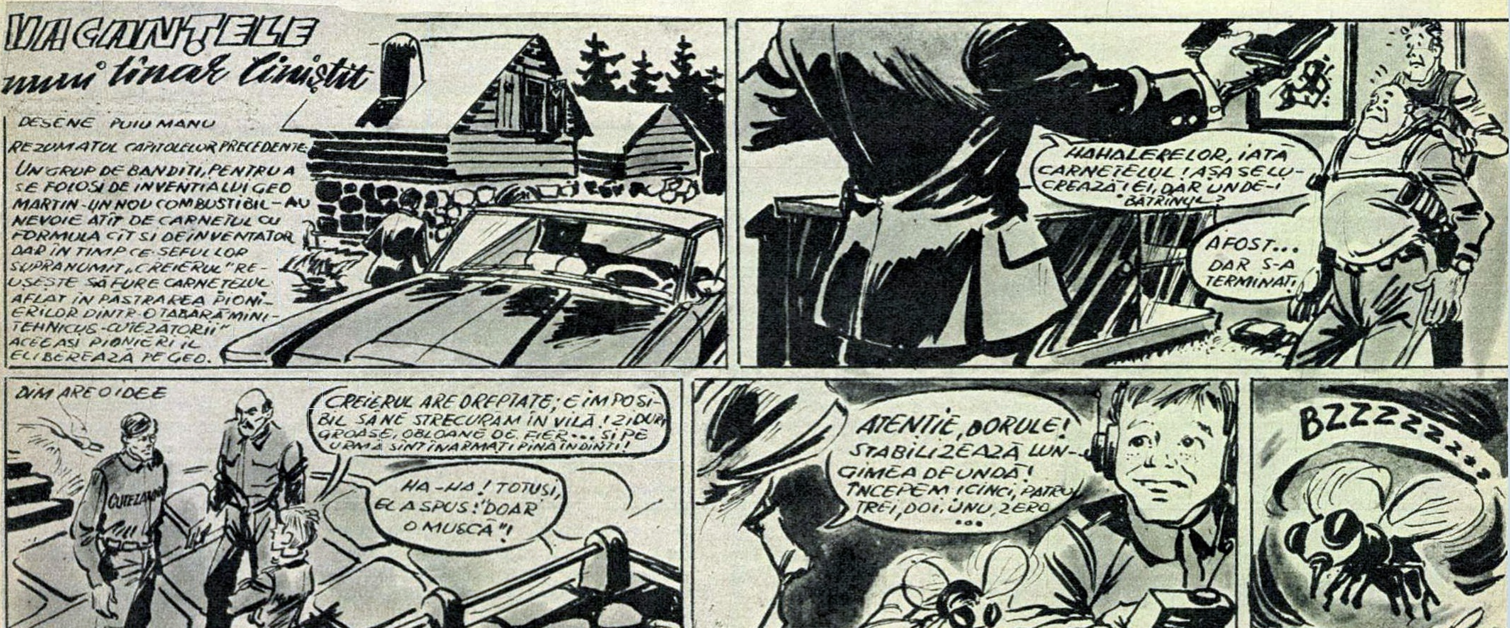
VACANȚELE
unui tînăr liniștit
DESENE PUIU MANU
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:
UN GRUP DE BANDIȚI, PENTRU A SE FOLOSI DE INVENȚIA LUI GEO MARTIN - UN NOU COMBUSTIBIL - AU NEVOIE ATÎT DE CARNETUL CU FORMULA CÎT ȘI DE INVENTATOR. DAR ÎN TIMP CE ȘEFUL LOR SUPRANUMIT „CREIERUL" REUȘEȘTE SĂ FURE CARNETELUL AFLAT ÎN PĂSTRAREA PIONIERILOR DINTR-O TABĂRĂ MINI-TEHNICUS-„CUTEZĂTORII" ACEEAȘI PIONIERI ÎL ELIBEREAZĂ PE GEO.
HAHALERELOR, IATĂ CARNEȚELUL! AȘA SE LUCREAZĂ! EI, DAR UNDE-I „BĂTRÎNUL"?
A FOST... DAR S-A TERMINAT!
DIM ARE O IDEE
CREIERUL ARE DREPTATE; E IMPOSIBIL SĂ NE STRECURĂM ÎN VILĂ! ZIDURI GROASE, OBLOANE DE FIER... ȘI PE URMĂ SÎNT ÎNARMAȚI PÎNĂ ÎN DINȚI!
CUTEZĂTO
HA-HA! TOTUȘI, EL A SPUS: „DOAR O MUSCĂ"!
ATENȚIE, DORULE! STABILIZEAZĂ LUNGIMEA DE UNDĂ! ÎNCEPEM: CINCI, PATRU, TREI, DOI, UNU, ZERO...
BZZZZZZZ...
START!

căpitanul Maigret, căruia îi cunoaşte toate trucurile, combinaţiunile şi figurile colosale, ştiut fiind că acest Gaspar stăpîneşte o franceză nebună, limbă în care apar o groază de romane poliţiste. E de mirare că acest mare tip a rămas pînă azi, nici mai mult nici mai puţin, decît un locotenent, speră însă să obţină curînd-curînd gradul de căpitan, ca şi Ringo-Coposu, celălalt as al detectivismului românesc. Zice-se că unui agent de marcă îi şade bine numai şi numai în postura de căpitan. Cînd eşti mai mic în grad, te dispreţuiesc pînă şi poliţaii reţelei de circulaţie, cărora eşti nevoit să te adresezi deseori; dimpotrivă, cînd eşti mai mare în grad, maior sau colonel, lumea intră la bănuială, e atentă la rang şi nu la omul de acţiune. Deci, agentul care se respectă, să fie căpitan, şi basta.

Dar să intrăm în vagonul-restaurant, sperînd să găsim un loc nu prea îndepărtat de teribilul Gaspar, care, în clipa asta parcurge pagina poliţistă a revistei «Cutezătorii», fumînd Kent şi bînd Campari, o băutură italiană roşietică şi amară. S-ar putea paria că omul acesta n-are asupra sa nici un fel de armă de foc; nu poartă aşa ceva din principiu. Arma lui e inteligenţa. În rest, poartă cu sine fleacuri. În buzunarul stîng al balonzeide-ului are (în loc de browning sau altă drăcie) o mulţime de lame de cewing-gumm, plăcîndu-i să molfăie, în timp ce ideile îi sfîrîie înlăuntrul craniului său mare, osos, cu pistrui, mai totdeauna asudat, pe care îl şterge cu o năframă roşie, un fel de batistă de docher. Ca întotdeauna, bagajul său e minim; în sacul de voiaj cu carouri are lenjeria de corp, nimicurile de toaletă, o duzină de pachete de Kent (nu ştie cît va întîrzia în misiune), un halat alb proaspăt apretat, cîteva creioane chimice şi «micul manual al ospătarului perfect», amănunt din care cititorul înţelege că Leon Gaspar va face, de astădată, pe ospătarul. Cu ce prilej? De ce? Enigmă. Fapt e că ţinta lui e să ajungă la Histria şi să se angajeze ospătar la Aurică Păsat, mandatarul mustăcios, care ţine ospătăria «La hanul Burebista», nu departe de muzeul în plină natură, la doi paşi de oraşul străvechi, scos din somnul geologic. Ciudat e că ceea ce îl aduce acolo nu e nici furt, nici crimă, nici spionaj, nici ivirea farfuriilor zburătoare; îl aduce acolo o păţanie cu un arheolog, un proaspăt absolvent trimis să conducă săpăturile nu ştiu cărui nivel şi cărui strat al misteriosului oraş de peste 2 600 de ani. Tînărului acela, Ioachim sau Joachim, naiba ştie cum îl cheamă exact, i s-a întîmplat din chiar prima noapte a sosirii sale la ruine un lucru nebulos; i s-au arătat nişte vietăţi cu trup de ţap, cap de pasăre şi rîs de femeie. Clipă în care arheologului i-a pierit orice pic de voinţă şi raţiune; se află acum într-un fel de pierdere a minţilor şi, în loc să se ocupe de săpături, umblă noaptea, pe lună, deasupra ruinelor, ca somnambulii, să comunice cu duhurile care îl stăpînesc. Iţele astea trebuie să le dezlege nemaipomenitul om în gri, cu ochi gri, instalat comod în vagonul-restaurant al rapidului 31, care goneşte pe ruta Bucureşti-Constanţa. Şi iată că, din nimic şi prin totală surprindere, Leon Gaspar se ridică de la locul său şi, cu un gest de expert, apucă din mîna chelnerului mica tigaie de aluminiu în care sfîrîie un caşcaval la capac sau nişte ochiuri, obiect cu care face fel de fel de exhibiţii de virtuos, cu largi piruiete, prin spaţiul strîmt dintre cele două rînduri de mese ale vagonului-restaurant. Figura îi reuşeşte întocmai ca marilor vedete din vechile comedii cu gastronomie multă, iar chelnerul feroviar rămîne tablou, cum tablou rămîn şi cei cîţiva clienţi, cărora li se pare totul neverosimil. Singur, marele Gaspar e calm, mulţumit şi, înapoind chelnerului tigaia, se aşterne iar asupra paginilor acelei reviste săptămînale, cu un Kent între degete şi în faţa unui pahar de Campari.

Cam în acelaşi timp, adică la orele şase şi cîteva minute, în alt loc, mai precis pe culoarul celui de-al treilea etaj al luxosului hotel «Neptun» de la Mangalia-Nord, cineva bate de două ori în uşa cu numărul 305.

— Cine-i? întrebă enervat Dim Epsilon, trezit la această oră, devreme.

— Aveţi o telegramă, domnule, se aude de după uşă o voce timidă de băiat, moment în care îşi pierde somnul şi Sabina, fiica lui Dim Epsilon, o fată de patrusprezece ani, pe care autorul de romane poliţiste o adusese în vilegiatură şi închiriase acel apartament destul de spaţios, să aibă unde să se izoleze pentru a scrie; destinase una din încăperi numai şi numai zburdălniciilor fetei. E vîrsta pe care Dim Epsilon, bun psiholog, o respectă cel mai mult.

Sare, în sfîrşit, din pat şi deschide; în uşă se află liftbox-ul, unul din băieţii tip-top, îmbrăcaţi fără greş, în uniformă vişinie de cea mai fină tăietură şi capelă de aceeaşi culoare, cu emblema hotelului — furca cu trei ţepe a zeului Neptun. Dim ia telegrama, îi face băiatului cu ochiul în semn de *mersi* şi închide uşa, fără cel mai vag sentiment de emoţie; pe un autor de romane poliţiste nu-l mai poate impresiona nimic. Deschide foaia de hîrtie cu un imens plictis şi citeşte această unică frază: «*La hanul Burebista e mister, groază. Gaspar*». Dus pe gînduri, Dim mototoleşte hîrtia şi o aruncă sub pat, urmărind-o cu coada ochiului pe fiică-sa, ridicată în capul oaselor şi ameţită de somn; se întreabă dacă e bine s-o ia pe Sabina cu sine, ori să o lase cîteva zile singură în marele hotel şi pe plaja internaţională. Nici una din variante nu-i surîde. Dus pe gînduri, Dim pune mîna pe maşina electrică de bărbierit şi dispare în baie, vîrîndu-şi între dinţi coada bătrînei sale pipe, de care nu se desparte niciodată. *(va urma)*

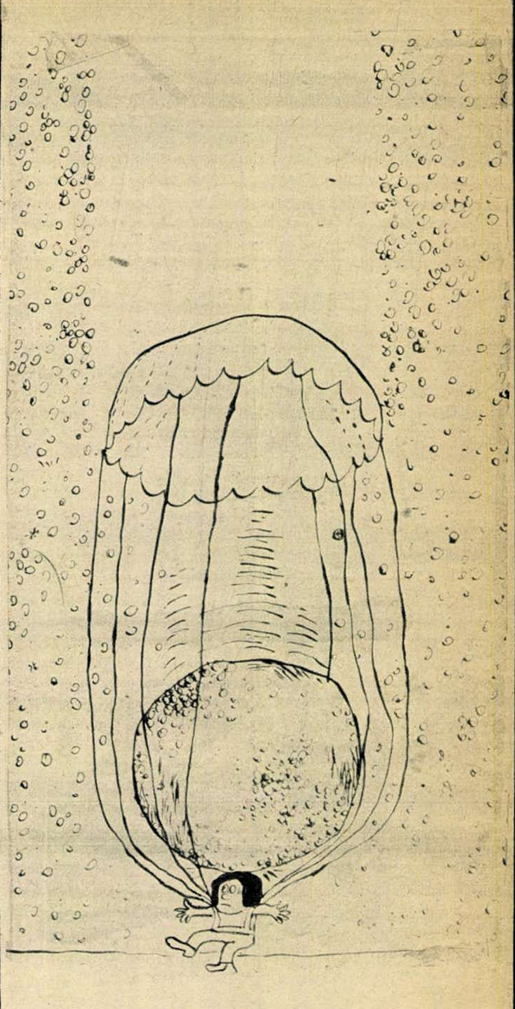

Fără cuvinte

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

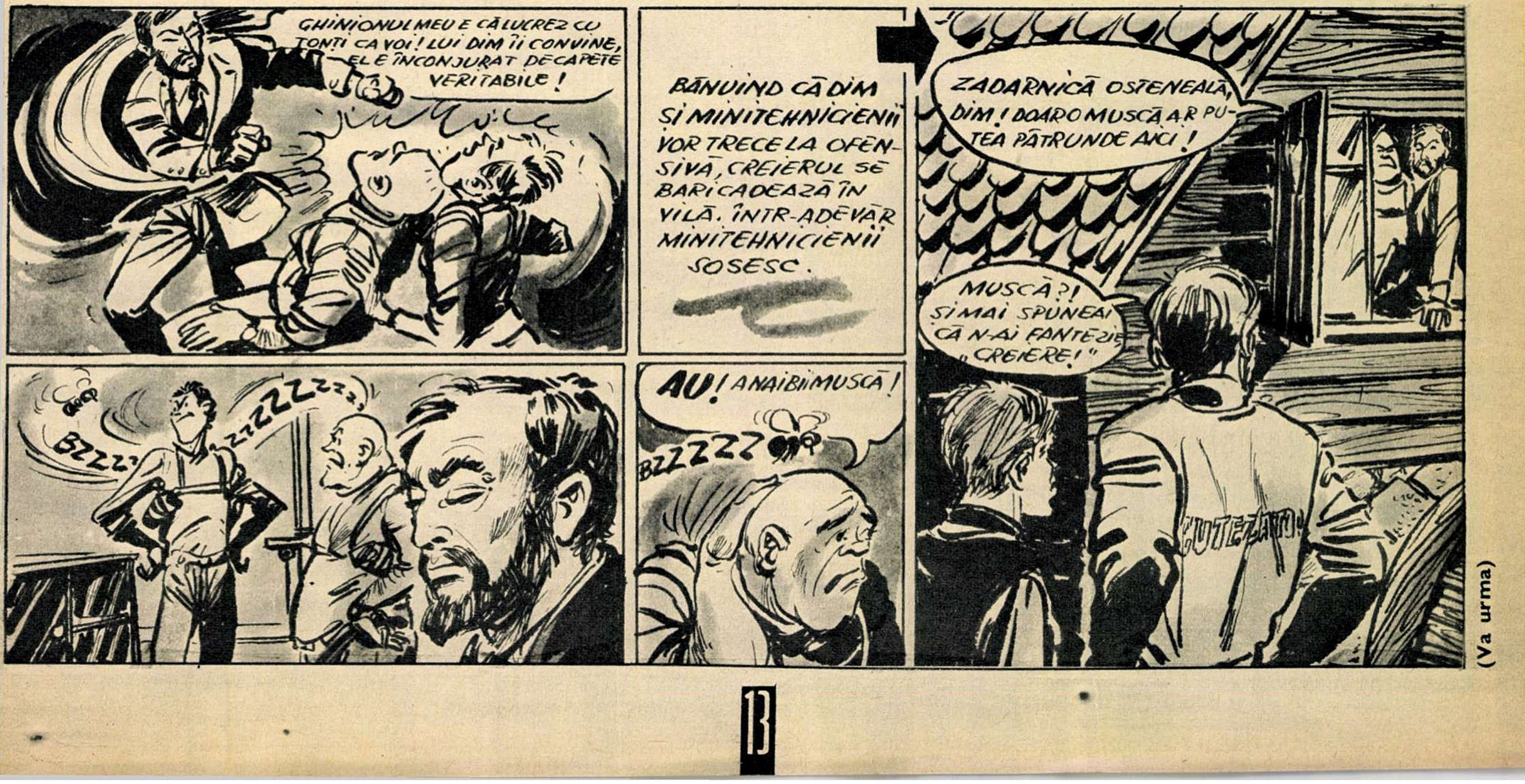
GHINIONUL MEU E CĂ LUCREZ CU TONȚI CA VOI! LUI DIM ÎI CONVINE, EL E ÎNCONJURAT DE CAPETE VERITABILE!
BĂNUIND CĂ DIM ȘI MINITEHNICIENII VOR TRECE LA OFENSIVĂ, CREIERUL SE BARICADEAZĂ ÎN VILĂ. ÎNTR-ADEVĂR MINITEHNICIENII SOSESC.
ZADARNICĂ OSTENEALĂ, DIM! DOAR O MUSCĂ AR PUTEA PĂTRUNDE AICI!
MUSCĂ?! ȘI MAI SPUNEAI CĂ N-AI FANTEZIE „CREIERE!"
BZZZZ
ZZZZZZZZ
AU! A NAIBII MUSCĂ!
BZZZZZ
CUTEZĂT

(Va urma)

PASIONAȚII AUTOMOBILELOR VOR INCLUDE ÎN COLECȚIA LOR ACEST FAIRLANE DE LUX (FORD)

MICRO ENCICLOPEDIE

TURNUL VIENEZ. DUPĂ CE AM TRECUT DE PARCUL «PRATER» SI STRĂBATEM GRĂDINA DE PE MALUL BĂTRÎNULUI FLUVIU, NE TREZIM LA POALELE MARELUI TURN AL DUNĂRII. UN PORTAR ÎMPODOBIT CU FIRETURI AURII NE POFTEȘTE ÎN SALA LIFTURILOR. DOUĂ CABINE PORNESC ÎNTR-O ÎNTRECERE CU TIMPUL. ULTERIOR AVEM SĂ AFLĂM CĂ AM CIRCULAT CU CEL MAI IUTE LIFT DIN EUROPA: VITEZA = 60,2 m/sec. DESTINAȚIA = COTA 170 m. ÎNĂLTIME. ACI, PE O PLATFORMĂ CIRCULARĂ, DESCHISĂ, SE PLIMBĂ TURIȘTII, PUTÎND CUPRINDE CU PRIVIREA ÎNTREAGA VIENĂ.

COBORÎND PE SCĂRILE INTERIOARE ALE TURNULUI, INTRĂM ÎNTR-UN LUXOS RESTAURANT-COFETĂRIE. NE AȘEZĂM LA O MASĂ. PESTE PUȚIN TIMP, ÎNSĂ, CONTRARIAȚI, OBSERVĂM CĂ DUNĂREA, AFLATĂ PÎNĂ DE CURÎND ÎN FAȚA NOASTRĂ, A DISPĂRUT. EXPLICAȚIA? ÎNTREAGA PARTE SUPERIOARĂ A TURNULUI SE ROTEȘTE ÎN JURUL AXEI SALE; ÎN 39 DE MINUTE FACI UN TUR ÎNTREG STÎND AȘEZAT COMOD.

▲ «O BATERIE» DE MICROSCOAPE DE MARE PUTERE ESTE FOLOSITĂ ÎNTR-O UZINĂ DE APARATAJ DIN TEXAS ÎN URMĂRIREA FOTO-PROCESELOR DIN MINIATURALELE CIRCUITE INTEGRATE CARE SE PRODUC AICI. COSTUMAȚIA SPECIALĂ ȘI AERUL CONDIȚIONAT AU MENIREA SĂ FACĂ DIN ACESTE ÎNCĂPERI «CAMERELE CURATE» DE CARE TEHNICA FINĂ CONTEMPORANĂ NU SE POATE DISPENSA. UNII CERCETĂTORI PREVĂD ZIUA ÎN CARE OPERAȚIILE DE ACEASTĂ CATEGORIE VOR FI EFECTUATE ÎN LABORATOARE ORBITALE, CARE VOR BENEFICIA DE VIDUL SPAȚIULUI COSMIC.

◀ AȘA-ZISUL FLUTURE ALBASTRU, MIC ȘI CU CORPUL FRAGIL, ESTE DEOSEBIT DE FOTOGENIC. MEMBRU DE NETĂGĂDUITĂ CELEBRITATE AL FAMILIEI LYCAENIDAE, CUNOAȘTE NUMAI ÎN EUROPA 29 DE SPECII DIFERITE. ARIA LUI DE RĂSPÎNDIRE ESTE ÎNSĂ CU MULT MAI LARGĂ, FLUTURELE ALBASTRU PUTÎND FI ÎNTÎLNIT PRETUTINDENI ÎN LUME, CU EXCEPȚIA, FIREȘTE, A ȚINUTURILOR ARCTICE. FAPTUL SE EXPLICĂ PRIN PROLIFICITATEA ACESTUI FLUTURE, CARE DĂ NAȘTERE LA MAI MULTE GENERAȚII PE AN.

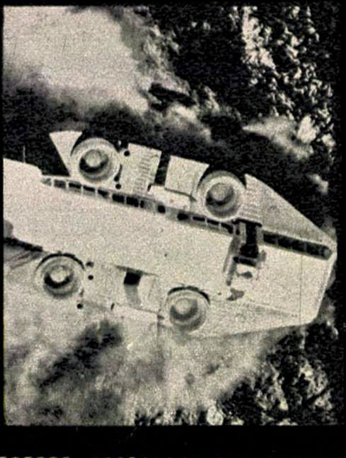

◀ NAVIPLANUL ESTE UN NOU TIP DE VEHICUL MARIN, PRIMUL CARE FOLOSEȘTE PERNA DE AER PENTRU A «ZBURA» DEASUPRA VALURILOR. ACEST AUTOBUZ AL MĂRILOR, CARE POATE TRANSPORTA 90 DE PASAGERI CU 100 km PE ORĂ, A FOST CREAT DE FRANCEZUL JEAN BERTIN, REALIZATORUL AEROTRENULUI. DOUĂ TURBOREACTOARE DE 1 500 CP ASIGURĂ DEPLASAREA NAVIPLANULUI, CARE PARE SĂ AIBĂ UN FRUMOS VIITOR. FRAȚII LUI MAI MARI VOR TRAVERSA CANALUL MÎNECII, PE CÎND CEI MAI MICI VOR SERVI DREPT... TAXIURI MARINE.

FANTEZIE ÎN GHEAȚĂ. SURPRIZELE ANTARCTICEI NU-I AȘTEAPTĂ PE ÎNDRĂZNEȚI NUMAI LA SUPRAFAȚĂ. LANTERNELE EXPLORATORILOR AU ADUS PENTRU PRIMA OARĂ LUMINĂ ÎN ACEASTĂ PEȘTERĂ DE GHEAȚĂ DE LÎNGĂ BAZA SCOTT, FORMATĂ DINTR-O VECHE CREVASĂ. LUNGIMEA PEȘTERII: PESTE 1 000 DE METRI. INTRAREA: PRINTR-UN TUNEL DE GHEAȚĂ ÎN CARE PÎNĂ ÎN 1968 N-A CĂLCAT PICIOR DE OM ▼

FILATELIE

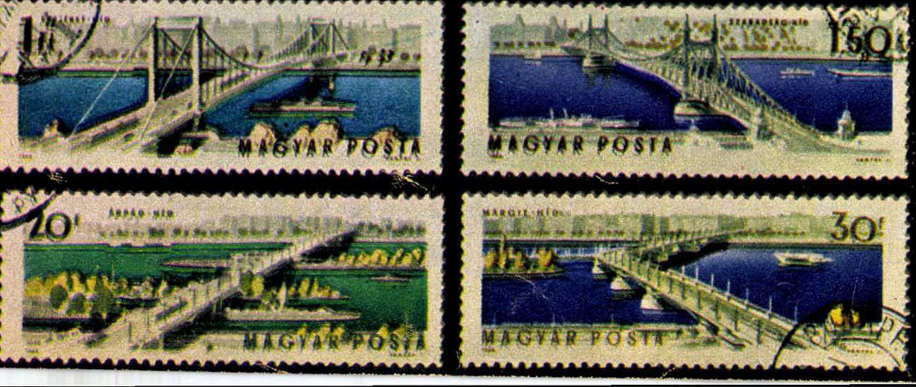

Una din frumoasele emisiuni ale poștei maghiare a fost «Podurile din Budapesta» din care vă prezentăm următoarele: 20 f: Podul Arpad; 30 f: Podul Margareta; 1 Ft: Podul Elisabeta; 1,50 Ft: Podul Libertății.

CLUBUL MATEMATICIENILOR

Profesor universitar **FLORICA CÂMPAN**

VĂ PREZINTĂ ÎN CONTINUARE

MISTERIOSUL π (IV)

Grecii credeau că numai întregii sînt numere. **Pentru ei fracțiile erau** mărimi. **De pildă, măsura unui segment de dreaptă se reprezintă prin fracția $\frac{a}{b}$, unde (b) este unitatea de măsură. Așa și-au făcut apariția și instrumentele preferate, reprezentînd idealul de perfecțiune și exactitate:** rigla și compasul, **cu care desenau și măsurau segmentele ce interveneau în probleme.**

Nu se știe cine și cînd a pus pentru prima oară problema cvadraturii cercului, **adică găsirea ariei lui, ceea ce pentru greci însemna să se construiască,** numai cu rigla și compasul, **latura patratului a cărui arie să fie egală cu aceea a unui cerc dat. Aproape pe toți marii matematicieni greci, această problemă i-a prins în mrejele ei și tuturor le-a umplut sufletul de amărăciune cînd au constatat că le era imposibil să o dezlege. Dar înainte de a se întreba** de ce nu se poate stabili soluția, **grecii s-au îndîrjit veacuri de-a rîndul să o găsească. Se spune că pitagoricienii și-ar fi pus această problemă, găsindu-i o soluție care s-a pierdut. Prin veacul al V-lea î.e.n. prietenul lui** Pericle, Anaxagora, **ar fi scris o carte despre cvadratură, pierdută și ea. Oricum, e sigur că în acea epocă, problema era la modă, căci** Aristofan **o pune într-o comedie de a lui, de mare succes:** Păsările. **Se arată acolo cum, în orașul păsărilor, apare un matematician aducînd cu el o riglă și un compas uriaș, cu care anunță că are de gînd să facă** cercul patrat. **Erau totuși și unele speranțe. De pildă, tot prin veacul al V-lea î.e.n** Hipocrat din Chios **arată că unele** lunule — **figuri mărginite de două arce de cerc, semănînd cu luna înainte de a fi plină sau în pătrare, pot fi transformate în patrate. Atunci, de ce n-ar fi posibilă și transformarea cercului întreg într-un patrat, se întrebau ei?**

REBO ANAGRAMAT

(3 + 3 = 6)

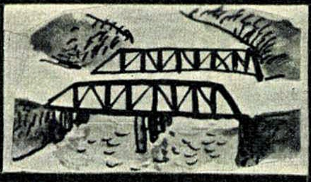

Cum se dezleagă: amestecați literele celor două imagini a 3 litere (cum arată cheia) și veți obține un al treilea cuvînt de 6 litere.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

SPICUIRI DIN PROGRAMUL DE VACANȚĂ AL EMISIUNILOR RADIOFONICE

SĂNIUȚA VACANȚEI este... un zbor plin de fantezie pe aripile cîntecului și jocului într-o emisiune ce poate fi urmărită în fiecare zi de vacanță, la ora 8,10, pr. II.

DE CE? DE UNDE? DE CÎND? va răspunde la întrebările ascultătorilor luni, 6 ianuarie, ora 14,10, pr. I.

EXPEDIȚIA ORANGPUNAN o veți putea urmări marți 7 ianuarie, ora 10,30, pr. II, în cadrul emisiunii «Roza vînturilor».

FÎNTÎNĂ FĂRĂ MOARTE, scenariu radiofonic de Călin Gruia, se va transmite joi 9 ianuarie, ora 10,30, programul II, în cadrul emisiunii «File de legendă». În aceeași zi, la ora 14,10, pe programul I veți putea auzi o lectură dramatizată din «Fram, ursul polar», de Cezar Petrescu.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Ți-ai reînnoit abonamentul la Cutezătorii?

UMOR STRĂIN

- Din revista DIE TROMMEL

R.D.G.

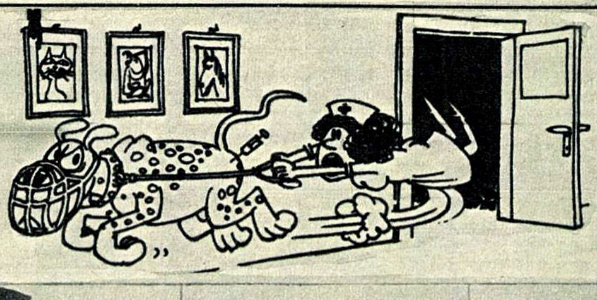

Fără cuvinte

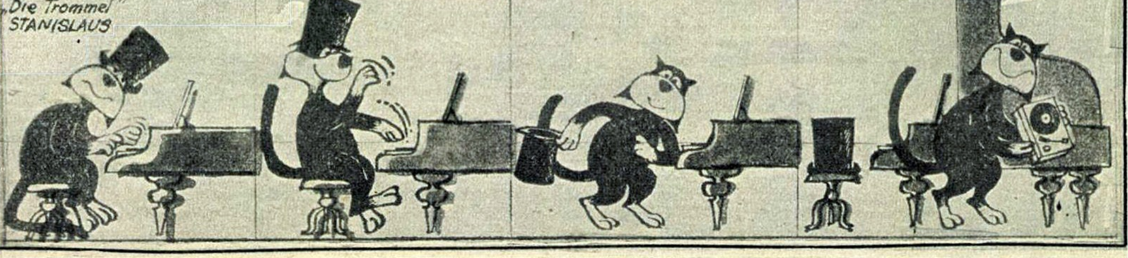

Problemă cu cartonașe

TĂIAȚI DIN CARTON 16 BUCĂȚELE DE FORMĂ PATRATĂ, CU LATURA DE 1 CM.

ARANJAȚI PE O MASĂ TOATE CELE 16 CARTONAȘE, ÎNCERCÎND SĂ ALCĂTUIȚI 10 RÎNDURI A CÎTE 4 CARTONAȘE FIECARE.

CLAUDIU VODĂ

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

Puteți spune ce reprezintă această fotografie?

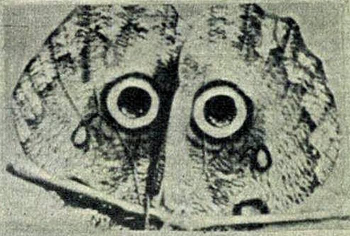

UITAȚI-VĂ BINE!

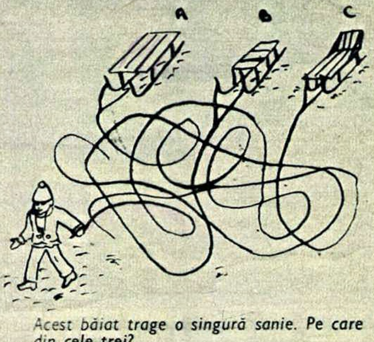

Acest băiat trage o singură sanie. Pe care din cele trei?

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

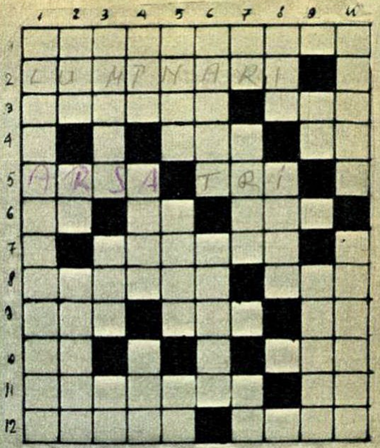

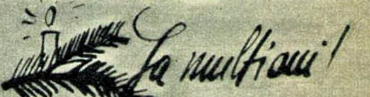
La mulți ani!

ORIZONTAL: 1) An de an! (pl.) 2) «Licurici» al crengilor de brad. 3) Poet sovietic, autorul poeziei «Anii mei cei tineri»; Din an în an. 4) Cu sens de «între»!; Nene! 5) Făcută scrum; Prefix de triplare. 6) Poftim, puțin politicos; În palmă! Ani... invers! 7) Mici atenții de revelion, folositoare un an întreg. 8) «Biletele» cu tîlc în tradiționala plăcintă; Localitate în Canada. 9) În noaptea de Anul Nou petrece și el; Mulți ani! Dumitru Luca. 10) Din suflet! Predestinat să fie lovit. 11) A scris poezia «Uite, vine Moș Gerilă»; Constantinescu Nicolae. 12) Hai noroc și la mulți ani! (pl.) Cel mai împodobit de Anul Nou.

VERTICAL: 1) Fabulist român care a scris «Anul 1840». 2) Tîrg în Italia; Soare!; Periodic anual. 3) Măsurat în ani lumină!; Salut roman; Verigă de lanț. 4) Conținutul paharelor ce se ciocnesc; Plantă acvatică; Cel al zilelor lui 1968 se termină pe 31 decembrie. 5) Oraș în S.U.A.; Îmbelșugate în întîmpinarea Anului Nou; Nota a treia! 6) Lovit; Se lasă de o parte în noaptea Anului Nou. 7) Sere! Pămînt sterp; Din barbă! 8) Văzduh; Numără anii la arbore (sing.) 9) Unul vine, altul pleacă la miezul acestei nopți; A-i da cei șapte ani de acasă. 10) Anotimpul în care '69 sosește...; Și închei cu «La mulți ani!»

Prof. AXIOTI TEODOR

Dicționar: LEO, NUS, ENID.

LIDERUL MINITEHNICUS

1968

AȘA CUM AM FĂGĂDUIT ÎN NUMĂRUL TRECUT, REVENIM ASUPRA ȘTIRILOR PUBLICATE DIN MUNICIPIUL SIBIU. GRUPUL MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII DIN ACEST ORAȘ A CRESCUT DE LA 73 LA... 171 DE MEMBRI. MINITEHNICIENII DIN SIBIU AU O BOGATĂ ACTIVITATE CONDUSĂ DE 5 INGINERI DIN DIFERITE SPECIALITĂȚI DE LA ÎNTREPRINDERILE «AUTOMATICA», «BALANȚA» «ELASTIC» «I.P.R.A.N.» ȘI «UZINA MECANICĂ» DIN SIBIU.

ÎN RPOGRAMUL LOR, MINITEHNICIENII AU PREVĂZUT UN SCHIMB DE EXPERIENȚĂ CU GRUPURILE MINITEHNICUS CUTEZĂTORII DIN MEDIAȘ ȘI TÎRGU-MUREȘ, LA CARE VOR PARTICIPA 80 DE MEMBRI AI GRUPULUI.

Mihai Vodă Viteazul

Scenariu:
VLAICU BÂRNA

16

Ilustrații:
TEODOR BOGOI

Mihai, îngrijorat că pe tronul Transilvaniei venise un prieten al turcilor, trece munții și înfrînge oastea lui Andrei Bathory la Șelimbăr.

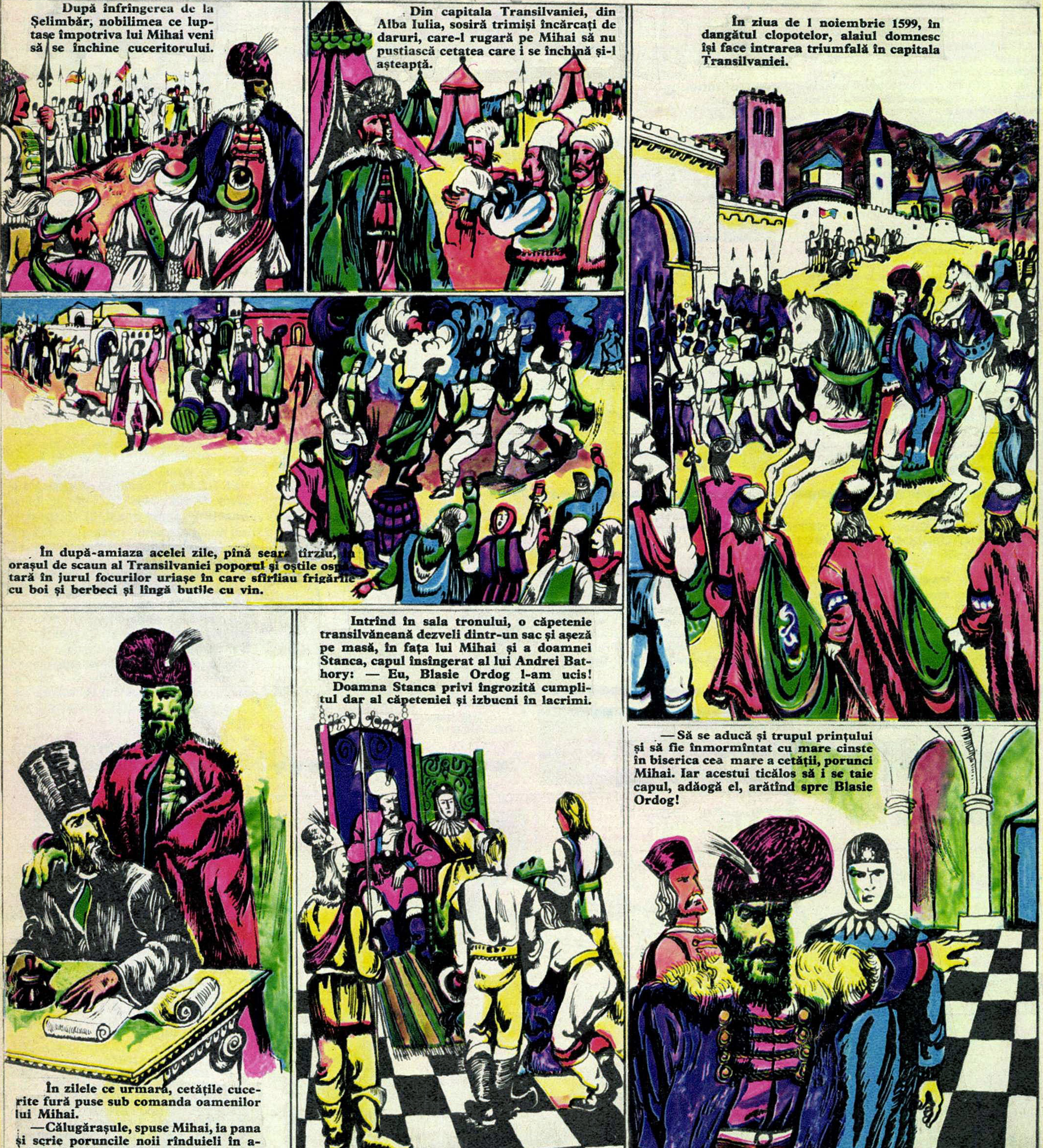

După înfrîngerea de la Șelimbăr, nobilimea ce luptase împotriva lui Mihai veni să se închine cuceritorului.

Din capitala Transilvaniei, din Alba Iulia, sosiră trimiși încărcați de daruri, care-l rugară pe Mihai să nu pustiască cetatea care i se închină și-l așteaptă.

În ziua de 1 noiembrie 1599, în dangătul clopotelor, alaiul domnesc își face intrarea triumfală în capitala Transilvaniei.

În după-amiaza acelei zile, pînă seara tîrziu, în orașul de scaun al Transilvaniei poporul și oștile ospătară în jurul focurilor uriașe în care sfîrîiau frigările cu boi și berbeci și lîngă butile cu vin.

Intrînd în sala tronului, o căpetenie transilvăneană dezveli dintr-un sac și așeză pe masă, în fața lui Mihai și a doamnei Stanca, capul însîngerat al lui Andrei Bathory: — Eu, Blasie Ordog l-am ucis!
Doamna Stanca privi îngrozită cumplitul dar al căpeteniei și izbucni în lacrimi.

În zilele ce urmară, cetățile cucerite fură puse sub comanda oamenilor lui Mihai.
— Călugărașule, spuse Mihai, ia pana și scrie poruncile noii rînduieli în această țară.

— Să se aducă și trupul prințului și să fie înmormîntat cu mare cinste în biserica cea mare a cetății, porunci Mihai. Iar acestui ticălos să i se taie capul, adăogă el, arătînd spre Blasie Ordog!

(Va urma)

Cutezătorii 1

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor. Lucia SICOMAȘ

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.